உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஞ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1899ஞ பிப்ரவரிமீ. } இலக்கம்-கூ.

சூசிகை.

	பக்கம்.
அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சித்தியாருரை.	193
தாயுமான சுவாமிகளருளிச்செய்த பாடல் உரை ...	195
சிதம்பர இரகசியம்...	197
பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்... ...	200
தியானத்தில் அசைவின்மை...	201
திருவானைக்காவுலா...	205
குறிப்புகள்...	208
ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியஸ்வாமிகள் அருளிய வியாசசூத்திர சைவபாஷ்யம்	1 to 8

சந்தா விவரம்:—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

☞ முக்கிய விளம்பரம்:—சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பிவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணி ஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression,* as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq. B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

மெய்கண்டசாத்திரம்

மூலமும் உரையும்.

இதில் திருக்கைலாய பரம்பரைச் சிவஞானதான வள்ளலார்களாகிய சந்தான குரவர்கள் வேதாகமசாரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய **திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்** ஆகிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அடங்கும்.

ஷை பரம்பரைத் துறைசையாதீனத்து மஹாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ **அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்** கட்டளையின்படி ஷை சாத்திரங்களைப் பற்பல ஆதீனத்துப் பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து, சிவானுபூதிமான்களெழுதிய சிறந்தவுரைகளுடன் **திராவிடமகாபாடியத்திற்கண்ட பல குறிப்புகளைச்** சேர்த்து, தேவாரத்தலமுறை போன்று (௮௮0 பக்கங்கள் கூடிய ௧௧0 பாரமான) ஒரே புத்தக ரூபமாய் வண்ணக்களஞ்சியம் - **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார்** அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு, அழகான காலிக்கோ கட்டடஞ்செய்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வைதீக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பழகும் ஆசையினையுடைய சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சாத்திரத் திரட்டொன்றினை வாங்கி அன்புடன் பூசித்து ஆசையுடன் வாசித்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் கண்டு விவேகாதி சர்வசாதனசம்பந்நராகி விளங்குவாரெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

சாத்திரத்தின் விலை.

	ரூ.	அ.	பை.
பட்டுக்கட்டடம்	௬	௮	0
காலிக்கோகட்டடம்	௬	0	0
வி. பி. தபாற்கூலி	0	௮	0

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகிமடத்துவீதி - ௬௫ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் ஷை **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரிடத்து** வாலியுபேயபில் தபால்மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னை :
ஹேவிளம்பி௵
கன்னிரவி ௨௨௨

இங்ஙனம்,
அஷ்டாவதானம்
☞ **பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்.**

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்று மூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. **விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா 2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பி௵
சித்திரை மீ ௧௨.

வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஹு மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1898ஹு பிப்ரவரிமீ. { இலக்கம்-கூ.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநம:

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் மதம்.

குற்றவீ டராகமாதிக் குணங்களைக்
குறைத்த லாகும்
மற்றவீ டுருவமாதி லையந்தையு
மாய்த்த லாகுஞ்
சொற்றருந் தொகைதொடர்ச்சி மிகுத்துரை
யென்று மூன்றாய்
உற்றிடும் வழக்கிரண்டு மொன்று மூன்
றாகி யாறும்.

(பொ-ளா.) அராகமுதலிய குணங்கள்கெட்டு முத்தியின்பமடையாது சேட்டைகெட முத்தியின்ப மடையுமென்றது குற்றவீடாம்; உருவமுதலிய ஐந்து கந்தங்களுஞ் சந்தானத்துப்பொன்றக் கெட்டடைவது கந்தவீடாம். முற்கூறிய உள்வழக்கு இல்வழக்கென்னுமிரண்டும் தொகை, தொடர்ச்சி, மிகுத்துரையென ஒன்று மூன்றாய் ஆறாகும். எ-று.

எனவேதொகையுண்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மை வழக்கு, மிகுத்துரையுண்மை வழக்கு எனவும், தொகையின்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியின்மை வழக்கு, மிகுத்துரையின்மை வழக்கெனவும் ஆறாதல் காண்க. தொகை-கூட்டம்; தொடர்ச்சி-சந்தானத் தொடர்ச்சி; மிகுத்துரை-தோற்றநாசம். (கூ)

ஒருவனென் றோதப்பட்டா னுருவாதி
யைந்துங் கூடி
வருபவ னென்றுரைத்த றொகையுண்மை
வழக்க தாகும்
உருவமங் காதியாய வைந்தையு
மொருவ னின்று
தருவது தொகையினின்மை வழக்கதாஞ்
சாற்றுங் காலே.

(பொ-ளா.) ஒருகர்த்தா என்பவன் உருவமுதலிய ஐந்து கந்தங்களோடுங்கூடி வருபவனென்று கூறுதல் தொகையுண்மை வழக்காம்; உருவமுதலிய ஐந்தோடுங் கூடாமல் ஒரு கர்த்தா நீங்கிநின்று அவற்றை யுண்டாக்குவனென்பது தொகையின்மை வழக்காம்; சொல்லு மிடத்து. எ-று.

சுவரும், மரமும் முதலிய கூடின சமுதாயத்தை வீடென்பதுபோலப் பஞ்சகந்தகூட்டத்தை யான்மாவென்பது கற்பனாம மென்பதாம். (எ)

காரண காரியத்தின் றொடர்ச்சியாய்க்
கால மூன்றின்
சோர்வறத் தோன்றுங்கெட்டு வழியென்கை
தொடர்ச்சி யுண்மை
ஓர்தரி னொருவனேயெக் காலத்து
முள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சியின்மை வழக்கதாஞ்
செப்புங் காலே.

(பொ-ரை.) காரண காரிய மென்னுந் தொடர்ச்சியுடைய வாய்க் காலமூன்றென்னும் மயக்கமறக் கெட்டுத்தோன்று மென்னும்வழி தொடர்ச்சியுண்மை வழக்காம்; உணர்ந்து சொல்லுமிடத்து ஒரு கர்த்தாவே காரணகாரியத்தின் றொடர்ச்சியாயெக்காலத்தும் உள்ளானென்பது தொடர்ச்சியின்மை வழக்காம். எ-று.

பொருளின் திரிபேயன்றிக் காலமென்றது கற்பனாமம்.()

தோற்றிய பொருள்களெல்லா நாசமா
மென்று சொல்லு
மாற்றமுன் னுரைத்தன்மற்றை மிகுத்துரை
வழக்கி னுண்மை
போற்றிய பொருள்கண்கட்குப் போனது
போன் முதிர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்டதென்கை மிகுத்துரை
யில் வழக்கே.

(பொ-ரை.) தோன்றிய பொருளெல்லாங் கெடுமென்னு முத்தரத்தை முன்னர்ச்சொல்வது மிகுத்துரையுண்மை வழக்காம்; காக்கப்பட்ட பொருள்கள் கண்களுக்கு நசித்தன போல முதிர்ந்து வேற்றுமைப்பட்டதென்று சொல்வது மிகுத்துரையின்மை வழக்காம்.

கண்கட்குப் போனதுபோல் முதிர்ந்துவேற்றுமைப்படுகை-காரிய மழிந்து காரணங் கிடக்கை. (௯)

உள்வழக் கில்வழக்குள் ளதுசார்ந்த
வுள்வ ழக்கோ
டுள்ளது சார்ந்தவின்மை வழக்குட
னின்மை சார்ந்த
வுள்வழக் கின்மைசார்ந்த வில்வழக்
கென்றே றாறும்
உள்வழக் குணர்வுண்டென்கை முயற்கோடின்
றில்வ ழக்கே.

(பொ-ரை.) முற்கூறிய உள்வழக்கும், இவ்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த வுள்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கும், இல்லது சார்ந்த வுள்வழக்கும், இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கும் என்னு நான்கோடுங்கூடி ஆறுவகையாம்; அவற்றுள் உள்ளதை யுண்டென்பதாகிய உள்வழக்காவது அறிவுண்டு என்பதாம்; இல்லதை உண்டென்பதாகிய இல்வழக்காவது முயற்கொம்புண்டு என்பதாம். எ-று.

'உள்வழக்குளதுண்டென்கை' என்னும் பாடத்தில் இலக்கணமாத்திரமமைந்து இலக்கியம் அமையாமை காண்க. உள்வழக்கு-இல்வழக்கு என்பது வெளிப்படையாகலான் இலக்கணம் கூறவேண்டாமென்பது, 'முயற்கோடின் றில்வழக்கே' என்பதற்கு முயற்கொம்பு இல்லை, ஆதலால் 'முயற்கொம்புண்டு' என்பது இல்வழக்காம் என்று விரித்துரைக்க. (௧௦)

உணர்வுசார்ந் துணர்வுதிக்கை யுள்ளது
சார்ந்த வுண்மை
உணர்வுபி னின்றுமென்கை யுள்ளது
சார்ந்த வின்மை
உணர்வுமுன் பின்றித்தோன்ற லில்லது
சார்ந்த வுண்மை
உணரினில் லதுசாரின்மை யுள்ளங்கை
யுரோம நாணே.

(பொ-ரை.) அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டாமென்பது உள்ளது சார்ந்த வுள்வழக்காம்; அறிவு கெட்டாற் பின்னரஃதுண்டாகாதென்பது உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்காம்; அறிவு முன்பு இலதாய்ப் பின்னருண்டாமென்பது இல்லது சார்ந்த வுள்வழக்காம்; உணருமிடத்து, உள்ளங்கை மயிர்க்கயிறென்பது இல்லது சார்ந்த இல்வழக்காம். எ-று.

ஆமைமயிர்க்கம்பலம் என்பதும் இல்லது சார்ந்த வில்வழக்காம். நாண்-கயிறு. (௧௧)

சொன்னநால் வகையுமின்றிச் சொல்லிடும்
பொருள்க ளெல்லா
என்னையோ வறிகிலேம்பித் தேறியோ
வான மான்மா
மன்னுகா லங்கடிக்கு மனமுடன்
வாக்கி றந்திட்
குன்னுமோ ரிறையுமுண்டென் றுரைப்பது
நித்த மன்றே.

(பொ-ரை.) முன்னே கூறிய உரு, அரு, வீடு,வழக்கென்னு நான்கும் அதன் விரிவுமன்றி வானம், ஆன்மா, நிலைபெற்ற காலம், திக்குகளென்றும், மனவாக்கிறந்தறியுமொரு கர்த்தாவென்றும் சொல்லும் பொருள்களெல்லாம் நிலையுடையன வல்ல; ஆதலால் அவற்றையுண்டென்பது பித்தந்தலைக்கேறியோ? வேறியாது காரணமோ அறிகிலேம்.

இது முதலாகப் பிறர்மதங் கூறி மறுக்கின்றது. (௧௨)

ஈங்குவான் செயற்குவாரா வியம்பிய
பொருள்க ளெல்லாந்
தாங்குவா னுளதேயென்னிற் றரித்திடா
தருவ மாதல்
ஓங்குவா னோசைக்காதி யெனிலதங்
குருவின் கூட்டம்
நீங்குவா னின்றியெங்கு நின்றதே
லெங்கு மின்றே.

(பொ-ா.) இங்கே கூறிய வானென்னும் பொருள் தொழிலிற்கூடாது. 'மண்ணாதி பூதமுதலிய பொருள்களெல்லாவற்றையும் தாங்குதற்கு அவ்வாகாசமுளது' என்றுகூறில் அஃது அருவமாதலால் தாங்கமாட்டாது. அன்றியும், 'அது சத்தத்துக்கு முதல்' லென்று கூறில் அச்சத்தமும் உருக்கூட்டத்தன்றித் தோன்ருது; 'அவ்வாகாயம் நீங்குதலின்றி யெங்கும் நின்றது' என்று கூறின், அஃதெங்கு மில்லையாம். எ-று.

ஆதலால் ஆகாயமென்ருெரு பொருளில்லை யென்பதாம். ஆகாயம் ஏனையபொருள்களுக்கு இடங்கொடுக்கு மென்பதை தாங்குதலென்று திரிபுணர்ச்சிகொண்டு மறுத்திருக்குந்தன்மை காண்க. (௧௩)

போதமுண் டுயிர்கட்கென்னில் வாயிலைம்
புலனு நூலும்
ஆய்தலின் றெட்டுத்தீட்டுக் கலப்பினி
லறியு மென்னில்
ஏவமுண் டிரவிற்பச்சை சிவப்புட
னேய்ந்த போது
கேதநின் றென்னேவென்னு மையமுன்
கிடத்த லாலே.

(பொ-ா.) உயிர்கட்கு அறிவுண்டென்று சொல்லின் இந்திரியங்களும் விடயங்களும் சாத்திரங்களுங் கொண்டறிய வேண்டுவதின்று; அன்றி இந்திரியங்களைக் கலந்தும் புலன்களைப் பரிசித்தும் சாத்திரங்களைப் பொருந்திநின்றும் அறியுமெனில், இருளிற் பச்சை சிவப்பென்னும் வர்ணங்கிடக்க அதனைத் தொட்டுங்கலந்து மறியாமற் கிலேசமுற்று இது யாதோ என மயங்குதலால் அவ்வாறு கூறுவதும் பழுதாம். எ-று.

ஒட்டுத்தீட்டுக் கலப்பென்பதைக் கலப்புத் திட்டொட்டெனக் கொள்ளவேண்டுதலால் எதிர் நிரனிறை. இவற்றினிலக்கணத்தை 'இந்தியமென்னு மைந்தின் இயல்வது கலப்பென்ருகும்; வந்தியை புலனைச்சார்ந்து மருவுதலதுவாந்தீட்டு; முந்திய பனுவலாலே மொழிவதை யறிதலொட்டு' என்பதாலறிக. (௧௪)

அறிந்திடா வாயிலின்றே லறிவின்ரு
மைந்தும் பற்றி
அறிந்திடு மறிவுண்டென்னி லைந்தினு
மறிவொன் ருக
அறிந்திட வேண்டுஞ்சார்பி னறிந்திடு
மென்னி லுன்னை
அறிந்திலோம் புத்தனென்றிங் கழகிது
சொன்ன வாறே.

(பொ-ா.) இந்திரியங்க ளில்லையாயின் உயிரொன்றையுமறியமாட்டாது. 'அறிவில்லாத அவ்விந்திரியங்களைந்தையும் பற்றி நின்று அறிந்திடுமறிவு உயிர்க்குண்'டென்று கூறில் அவவைந்தாலு மறியுமறிவு ஒன்ருயிருத்தவ் வேண்டும். 'அற்றன்று; பொறிகளின் வழிகளிலே நின்று மவ்வவற்றின்புலன்களாகிய குணங்களை யறியு'மெனக்கூறின், உன்னை யான்மவாதியென்றறிந்தோம்; நீசார்பிற்ருேன்று மென்கையாற் புத்தனுய்; இஃதறிந்திலோம்; நீ யுயிரறியுமென்றது அழகிது! (௧௫)

(தொடரும்.)

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநமஃ.

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

கருணாகரக்கடவுள்.
(முன்தொடர்ச்சி.)

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனில்
நாணுமென் னுளநிற்றி நீ
நான்கும் பிடும்போ தரைக்கும் பிடாதலால்
நான் பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணேவி ணுதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந் தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தேய வித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோன வடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) பரமாகாசமே! ஆகாசமுதலிய பூதமே! நாததத்துவமே! வேதவடிவே! வேதமுடிவே! சிறந்த கேள்விக்குரியபொருளே! கேள்வியாகிய நிலத்தில் இடுகின்ற வித்தே! அவ்வித்தின் முளையே! என் கண்ணே! மனமே! தருக்கமே! இலக்கணமே! மோக்ஷத்திற் கேதுவாகிய மௌனரூபமே! கருதரிய..............கடவுளே! உனக்குப் பிரியமானதொரு பூசனையைச் செய்யேன். எனெனில், ஓருருவத்திலுன்னை பாவனை செய்து வணங்கும்படி பறிக்கப்பார்க்கின்ற மலரிடத்தும் நீயேயிருக்கின்ருய். ஆதலாலக்குளிர்ந்த மலரைப்பறிக்கவுமனம் பொருந்தேன். அல்லது இரண்டுகைகளையுங் குவித்துவணங்கவென்ருலோ அதற்கு நாணுகின்ற என் மனத்தினுமிருக்கிருய்; ஆதலால் நான் கும்பிடும்போது, அது முழுக்கும்பிடாகாமல் அரைக்கும்பிடே யாதலால் நான்பூசை செய்வது முறையாமோ? எ-று.

எங்கு நிறைந்திருக்கு முன்னை யொருவடிவத்திலே ஆவாகனம் பண்ணுதலும், மலரினிடத்தும் நீ யிருப்பதால் அதனைக் கொண்டுன்னை யருச்சித்தலும், செய்ய என்மனமொப்பவில்லை; ஆயின் உன்னை நோக்கிக் கைகூப்பி வணங்கவென்ருலும் அதுவும் நின்செயலாதலினுல் முறையாகாது என்பதாம். யானென்றைச் செய்வது நீ செய்வித்தாலாவது; செய்தல் பாதியுஞ் செய்வித்தல் பாதியுமாக ஒருதொழில் முற்றுப்பெறுதலால் இங்கே அரைக்கும்பிடென்ருர். உண்மை யன்புடையார் புறச்செயல்களாகிய வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்யவேண்டியதின்று; அவற்றைக் செய்யக் கூசுவதும் அநுபவத்திலறியக்கிடந்த தொன்ருகலின் கைகுவிக்க நாணுமென்னுளமென்றது. சிவபரிபூரண வியல்பை யறிவார்க்கு

அவ்வறிதலே பூசனை யென்பதாம். "செப்புவதெல்லாம் செபநான் சிந்திப்பதெல்லா நின், நெப்பில் தியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே" என்பதனுலுங் காண்க. "உண்ப தன்முன்மலர் பறித்திட்டுண்ணுராயின்" என்பதனல் பூசை பண்ணேனென்னும், இறைவன், "பொக்கமிக்கவர்பூவுநீருங் கண்டு, நக்குநிற்பனவர் தமை நாணியே" ஆதலால் 'ஆன பூசை' யென்றுங் கூறினர். (சு)

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலால்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
சதா நிஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க் கமாம்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த நித்ய ரலரோ
இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுளர்
இருக்காதி வேத முனிவர்
எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்கள்
இரவிமதி யாதி யோர்கள்
கந்தருவர் கின்னரர்கள் மற்றையர்க ளியாவருங்
கைகுவித் திடுதெய் வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணு கரக் கடவுளே.

(இ-ள்) இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், பிரமன்முத லிய கடவுளரும், இருக்குமுதலிய வேதங்களை யுணர்ந்த முனிவர்களும், அளவற்ற கணநாதர்களும், சூரிய சந்திரர் மு தலானேரும், கந்தருவரும், கின்னரரும்பிறரும், கைகூப்பித் தொழுகின்ற தெய்வமே! கருதரிய..............கடவுளே! வேதவாக்கியமானது, சதாகாலமும் யாதொன்றையாயினு மனத்திற் பற்றினல் அதுவாகவே வந்து முடிவுபெறுமென்று சொல்லுதலால், சதாநிஷ்டையுடையார், உலகத்திலிருந்தா லும் மரண முண்டென்பதை நினையார். சிந்தையாலிதனை யறியமாட்டார்க்கு இது போதிக்கத்தக்கதன்று. சொன்னு லுமநேக தர்க்கம் வரும். தெய்வீகத்தன்மையுடைய மார்க் கண்டேயர், சுகர் முதலிய முனிவர்கள் உண்மையான நித்தி யான்மாக்களல்லவோ? எ-று.

சதாநிஷ்டையுடையார், தமது திருமேனி உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி, யென்னு மூன்றிலொன்றை ப்பெற, ஜீவன்முக்தராகையால் மரணமுண்டென்பதை நி னையார். இச்சித்தி பேதங்களை, பராபரக்கண்ணியில் விளங்க க்கூறியிருப்பதனுலுணர்க. (எ)

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கன்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிஷேகநீ
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
னேங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணுகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) வேதங்கள் தெளிய வடித்தெடுத்த அமிர்தத்திர ளே! தெளிந்ததேனே! சீனியே! திவ்யமான இரசமெல் லாங் கலந்துள்ள பாகே! தெவிட்டாத வானந்தமே! கள்ளத் தனமுடைய என்னறிவினிடத்தும், மெல்ல மெல்ல வெளிப் படக்கலக்கவருகின்ற நல்ல சுற்றமே! கருதரிய............... கடவுளே! துள்ளிக்குதிக்கின்ற மனமாகிய ஆட்டைப் பலி யிட்டேன்; ஆதலால், கன்மமாகிய துஷ்டதேவதைகள் இனி யென்னை வருத்தமாட்டா. துரியபதத்தில் விளங்குகின்ற சாந்ததெய்வமாகிய வுனக்கே அடியேனுடைய அன்பை யபி ஷேக ஜலமாகவும், உள்ளத்தை யாலயமாகவும், ஆவி நைவே த்தியமாகவும் பிராண வாயுவைத் தூபமாகவும், உயர்ந்த வறி வைத் தீபமாகவுங்கொண்டு இத்தகைய பூசையை யொருகா லத்திலல்லாமல் சதாகால பூசையாயுனக் கொப்புவித்தேன்; ஆதலால் கருணை செய்வாயாக. எ-று.

வேதம் ஆன்மாக்களுடைய அதிகாரானுகுணமாக பலபொ ருள்களுக்குப் பரத்வங் கூறினபோதிலும், உபக்கிரம வுப சம்மார முறையால் சிவபெருமானே பரம்பொருளென்று நாட்டுதலால் 'தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே' என்றது. இத்திருப்பாடல், காயிகம், வாசிகம், மானசம் என்னும் மூவகையுள் மானசபூஜை முறைமை கூறிற்று. (அ)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற
வூசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானைய வானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளியை
கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணுகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) கருதரிய..............கடவுளே! சரீரம் வாட வும், எலும்புகளெல்லாம் நெகிழ்ந்துருகவும், கண்ணீர் மண ற்கேணியென்னும்படி வெதும்பிச் சுரக்கவும், இருப்பூசியா னது காந்தக்கல்லினைக்கண்டு பொருந்துதல்போல வொப் பற்ற வுறவை நினைந்து நினைந்து, நெஞ்சம் படபடெனத்துடி த்து உள்ளே நடுக்கங்கொள்ளவும், பாடியாடிக்குதித்து,குளி

ர்ந்த சந்திரன்போன்ற முகத்திலே அதன் சந்திரிகையை யொத்த புன்சிரிப்பைக்காட்டி, பலமுறை யாரவாரித்தெழுந்து, இதழ் விரியுந்தாமரை மலர்போன்ற கைகளை விரித்தும், குவித்தும் "ஏ சிதாகாசமே! அவ்வாகாசத்தினின்று பொழியுமானந்தமழையே! அம்மழைத்தாரைப்பெருக்கே! பல்லாண்டு வாழ்க" என்று வாழ்த்தித் துதிக்கும் கடலில் மடை திறந்தாற் போன்ற (இடையறுத வருகின்ற) அன்பினையுடையார் அன்பினுக்கு நீ எளிவருகின்றவனே யல்லாது கல்லை யொத்த நெஞ்சையுடைய வெனக்கெளியனோ? எ-று.

இது "பத்திவலையிற் படுவோன்" என்னும் உண்மையும், அப்பத்தியுடையார் தன்மையும் விளக்கிற்று. (௯)

இங்சற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவருர்பொய்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே
சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
கங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) என்மீது பாய்ந்து வருத்தவருகின்றவினையாகிய சிங்கத்தை யழிக்க வருகின்ற சரபமே! மனத்துயராகிய அந்தகாரம் ஒழியும்படி எழுகின்ற சூரியனே! எளியேன் பிறவிப் பெருங்கடல் கடந்து முத்திக்கரையிலேறும்படி கரையற்றபேரன்பாகிய வெள்ளத்தில் மிதந்து அருளாகிய ஆகாய வட்டத்தில் உலாவுகின்ற மரக்கலமே! கருதரிய............... கடவுளே! இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே மறுமையிலுமாகுமென்றறிகின்ற பேரறிவுடையார், எக்காலத்தும் பிறர்க்குதவி செய்வார்; இன்சொற் சொல்லத்தவறார்; குற்றமாகிய பொய்யுரையாடார்; எவ்வுயிரிடததும் இரங்குவார்; கொலைத் தொழில்களைப்பழகார்; இத்தகைய அறங்களை வழுவாது காக்குங் கோட்பாடு நிலைத்த சித்தமுடையார் கருத்திலே சாக்ஷிபூதனாக விளங்குகிற நீ இம்மையிலு மறுமையிலும் சந்தானம், கற்பகமென்னுந் தருக்களைப்போன்ற தெய்வமாக இருந்து எல்லாச் சுகங்களையுங் கொடுப்பாய். எ-று.

இங்கற்றபடியங்குமென்பதற்குத் தமக்கொத்தபடியே பிறர்க்கும் என்பது மொன்று. எக்காலமுமுதவுதல் 'உறுபுனல் தந்துலகூட்டி யறுமிடத்துங்—கல்லூற்றுழியூறு மாறு'போலுதவல். சங்கற்பசித்தர் உயிர்க்கிறுதிவந்தாலும் தரமேற்கொண்ட விரதத்தை விடாது காப்பவர். இத்திருப்பாடலில் பொதுத்தருமங்களை யெடுத்தோதியிருத்தல் காண்க. (௧0)

கருணாகரக்கடவுள் முற்றிற்று.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898ஹு பிப்ரவரி௴

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநமஃ.

சிதம்பர இரகசியம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

(௬உ) மந்திரோபநிடதத்திலே

(108) யதாதமஸ் தந்நதிவாந ராத்ரிர்நசந்ந சாசநசிவஏவ கேவலஃ—ப்ரஞ்ஞாச தஸ்மாத் ப்ரச்ருதாபுராணீ |

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக வாயுசங்கிதை

(109) யதாதமஸ் தந்நதிவாந ராத்ரிர்நச தப்யசத் | கேவல: சிவ ஏவைகோ யஸ்மாத் ப்ரஞ்ஞாவிநி: ச்ருதா |

அல்லும் பகலும் இலவாய், சத்தும்அசத்தும் (பசுவும்பாசமும் நாமரூப விபாகார்க தூலத்துவம்) இலவாயிருந்துள்ள (மகாப்பிரளயத்திலே) அவசரத்திலே ஏகராகிய சிவன் ஒருவரேயிருந்தார்; இவரிலிருந்தே வித்திலிருந்து முளைபோல சடமாயாசத்தியாகாத பழைய பிரஞ்ஞை (பராசத்தி) தோன்றினர் என்று கூறிற்று. இந்தப் பிரஞ்ஞையைப் பராசத்தியார் என்று நேரேகாட்டும் பொருட்டு, வாயுசங்கிதை மேலே போந்த சுலோகத்தைத் தொடர

(110) யஸ்யபும்ச: பராசக்திர் பாவகம் யாமகியேசி |

சிவபெருமானுடைய சத்தி பாவகம்பரும், சிரேஷ்டமுடையருமாகிய பராசத்தியாமென்று கூறிற்று. இந்தப் பராசத்தி என்னும பெயர் சம்வித்தாகிய அறிவுருப பிரமத்துக்குப் பெயராய்ச் செல்லாது குணமாய்ச் செல்லுமாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ வாயுசங்கிதை

(111) நிர்க்குண ஸ்வகு ணைரேவநிகூடா நிஷ்களாசிவா |

(இழிந்த சடமாயா அமங்கல குணங்களிலாமையால்) நிர்க்குணையாயும், (சர்வஞ்ஞத் துவாதி சர்வைசுவரிய மங்கல கல்யாண) சுவகுணங்களினாலே தானே ஆவரிக்கப்பட்டுச் சிவையாய் நிஷ்களையாய் இருந்துள்ளார் அப்பராசத்தி என்று விளக்கிற்று. இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்தே கைலாசசங்கிதை

(112) யஸ்மிந்நபாசதே வித்யுந்ந சூர்யோ நசசந்த்ரமா: | யஸ்யபும்ச: பராசக்திர் பாவகம்யா மநோகரா | நிர்க்குண ஸ்வகு ணைரேவநி கூடா நிஷ்களாசிவா |

எவர் சந்நிதியிலே மின்னலும் சூரியனும்சந்திரனும் பிரகாசிக்க மாட்டாவாய்ப் போகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட சிவபெருமானுர்க்குச் சத்தியாயுள்ளார் நிர்க்குணையும் நிஷ்கலையும் சிவையும் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினுல் நிகூடமாயுமுள்ள பராசத்தியேயாமென்று கூறிற்று. இதனுல் பராசத்தி சிவபெருமானுக்குக் குணமாய் அமைந்தார் என்றும், சூதசங்கிதை யஞ்ஞவைபவ கண்டத்துப் பதின்மூன்ரும் அத்தியாயத்திலே ஜகதங்குர ரூபிணியாகிய சடமாயாசத்தியோடு அவச்சின்னமாயுள்ள அறிவுருவானது சம்வித்தாகிய "பராசத்தி" அன்ரும் என்றும், அதுவன்றி அப்பிரஞ்ஞை சங்கராசாரியரால் மந்திரோபநிடதத்துக்குச் செய்த அனர்த்த மாயாவாத பாஷ்யத்தினுலே சொல்லப்பட்ட (மாயாவாத) தத்துவாதிவாக்கிய வாயிலாகப்பிறந்த புத்தியின் பெயரன்ருமெனவும், அதுவன்றி அந்தக்கரண விருத்தியின் பெயரன்ருமெனவும் உணர்க. ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாங்கண்டத்திலே இரண்டாம் மந்திரத்திலே (சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ சைதன்னிய பராசத்தியாம் விஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்ட) இதயமுதல் வசம் இறுதியாம் பதினேழு பெயர்களுக்கிசையவே இது அச்சிவையாம் சிவசத்திக்குப் பெயராமென்பது போதரவாயுசங்கிதை

(113) ஏகாநேக ரூபேண பாதிபாநோ ரிவப்ரபா | சக்திமாநுச்யதே தேவ: சிவ: சீதாம்சு பூஷண: | வேத்யஃ சிவ: சிவா வித்யா ப்ரஞ்ஞாசைவ ச்ருதிஃ ஸ்மிருதி; | த்ருதிரேஷா ஸ்திர்நிஷ்டா ஞாநேச்சா கர்மசக்தய: | ஆஞ்ஞாசைவ...... |

சூரியனுடைய பிரபைபோலுற்று ஏகாநேகரூபம் கொள்வார் பராசத்தியார் என்றும், இதனுல் சிவபிரான் சத்திமான் எனப்பட அம்மையார் சத்தி எனப்படுவார் என்றும், சிவபிரான் வேத்தியர் (ஞேயம்) எனப்படுங்கால், சிவையாம் பராசத்தியார் வித்தியா(ஞானம்) எனப்படுவார் என்றும், இப்பராசத்தியார் பிரஞ்ஞை எனவும், சுருதி எனவும், மிருதி எனவும், திருதி எனவும், திதி எனவும், நிஷ்டை எனவும், ஞானக்கிரியா சத்தி எனவும், ஆஞ்ஞை எனவும் விளக்கிக் காட்டிற்று. நிஷ்டை என்னும் பதமும் பிரதிஷ்டை என்னும் பதமும் ஒரு "ஸ்தா" என்னும் தாதுவையே மூலமாகக் கொண்டுறுதலால், இப்பிரதிஷ்டை என்னும் பதமும் பராசத்தியின் பெயராய்ச் செல்லற்பாற்ருமென்க. இது முன்னர்க்கூறிய கூர்மபுராணத்தினுலும் பிரமாண்ட புராணத்தினுலும் வலியுறுத்தப்பட்டது. மேலுங் கைலாயசங்கிதையானது பிரஞ்ஞானம் பிரமம் என்று (தைத்திரீயோபநிடதம்) கூறினமையும், "சைதன்னியம் ஆத்மா" என்று கூறிய முதலாஞ் சிவசூத்திரமும் ஒரு பொருளனவாம் என்றுங் கூறி,

(114) சைதந்ய மிதிவிச்வஸ்ய சர்வஞாநக்ரியாத்மகம் | ஸ்வாதந்திரியந் தத்சுவபாவோய: ஸஆத்மா பரிகீர்த்தித: |

முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலையுடைய சைதன்னியத்தைச் சுவாதந்திரியமாகவும் சுவபாவமாகவுங் கொண்டுள்ளது ஆன்மா (பரமான்மாவாகிய சிவப்பிரமம்) என்று கூறியவாற்ருல்,பிரஞ்ஞானம் என்றது பராசத்திக்குப் பெயராய்ப் போந்தது. இதையுற்றே சர்வைசுவரிய சம்பன்னர் என்று அதர்வசிகை கூறியதாமெனப் பல உபப்பிரும்மணங்கள் முழங்கியவுமாமென்க. இதனுல் பிரஞ்ஞா, பிரதிஷ்டா, பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியாம் சிவைக்குப் போந்தவாறு தெளியப்படும். ஸ்ரீஅப்பயதீக்ஷிதயோகியார் சிவசத்தியைக் குணமாக (தருமமாக) கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தினுலன்ரே எதிரிகளாகிய மாயாவாதிகள் நூலிலேயிருந்து

(115) சிச்சக்தி: பாமேச்வரஸ்ய விமலம் சைதந்யமேவோச்யதே | சத்யேவாச்ய சடாபராபகவத: சக்திஸ்த்வவித்யோச்யதே |

பரமேசுவரனுடைய சிற்சத்தி விமலசைதன்னியம் என்று சொல்லப்படும் எனவும், அவருடைய சடசத்தி அவித்தை என்று சொல்லப்படும் எனவும் பிரமாணங்காட்டி,

(116) அம்பிகாகி தேவஸ்ய சந்த்ரமௌளே ராத்மபூதா சக்தி: | ஆசக்ஷு தேதாயார் பேதஞ் சாஞ்ஞாநாத் பரமார்த்தத: | அபேத: சிவயோ: சித்தோவந்நிதாக கயோரிவ |

சிவபெருமானுடைய சத்தியாராகிய அம்பிகையாருக்கும் சிவபிரானுர்க்கும் அஞ்ஞானத்திலே பேதம் சொல்லப்படுமாமன்றிப் பரமார்த்தத்தில் இல்லை என்றும், தீயும் சூடும்போல (குணகுணியினுல்) அபேதஞ் சாற்றப்படுமாம் என்றும் வாயுசங்கிதை முதலியவைகளுக்கு உடன்பட உதகரித்தார். இதனுல்,

(117) ப்ரஞ்ஞா ப்ரதிஷ்டா ப்ரஞ்ஞாநம் ப்ரம்ம |

பிரஞ்ஞை பிரதிஷ்டை பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியின்பெயர்களாயுற இந்தப்பராசத்தியை அக்கினியில் உஷ்ணம்போல (மைத்திராயணேபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்டமைபோல) நீங்காதுற்றவர் பிரமமாகிய சிவமாம் என்க. இதனுல் நமதுபரமான்மா சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்பட்ட சவிசேஷப் பரப்பிரம சிவமாமன்றி, சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்படாது அறிவு மாத்திரமாயுள்ள நிர்க்குணப்பிரத்தியக்கான்ம நிர்விசேஷ கூடஸ்தபிரமம் (சீவப்பிரமம்) அன்ருமென்க. இவ்வாறு வியாசர், சூதர், உபமன்னியு, வாயு, பிரமா, சுவேதர் முதலிய நூற்று நாற்பது வைதிக பாசுபதர் நீலகண்டசிவாசாரியர், அப்பயதீக்ஷிதர் என்னும் மகான்களுடைய கருத்தெல்லாம் மேலே கூறியவாறு ஒரு புறமேயாக, மற்றைச் சங்கராசாரியர் மாயாவாத பாஷ்யமும் பிரமகீதையும் மற்ருேர்புறமாகவும் நின்று போதருதலைப் பின்வருமாறு காட்டுதும்.

(௩௩) சங்கராசாரியர் மேலேகூறியவாறு ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாங்கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே இருதயம், மனம், சம்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மநீஷா, சூதி; மிருதி, சங்கற்பம், கிரது, அசு, காமம், வசம் என்னும் பெயர்களைப்பிரஞ்ஞானரூபமாகிய பிரமத்தின் நாமரூபப்பிரம உபாதி பூதங்களாகிய அந்தக்கரணவிருத்திகள் என்று எழுதி, அவ்வாறே சூதசங்கிதையையும் திருப்பிவிட்டார்.இதயம் மனசுஎன்பவற்றைஎடுத்து உடனேபிரமத்தின் பெயர்களென்று எழுதினுல் அதமுதற்கண்ணே உலகினர்க்குப்பொருளை வெளிப்படையாகவும்கொண்டு செவ்விதாகவும் காட்டாதென்று போலும், வெளிப்படையாம் விஞ்ஞானம் என்னும் ஐந்தாவது பெயரை முதற்

கண்ணே (மூலத்தின்படிதொடராது(தொடங்கிச்“சங்கரான்” எனப் பெயரிய விஞ்ஞானம் என்று பொருள்படப்பிரமகீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகவாயிலாகக்கூறி, சிலர் இதயம் என்றும், சிலர் மனம் என்றும் அப்பெயர்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்துக்கொண்டு இருபத்தைந்தாம் சுலோகம் வரையும் கூறிப்போய், உபநிடதத்திலே“பிரஞ்ஞானரூபம்பிரமம்” என்று தாம் கூறியதைமெய்மைப்படுத்தவேண்டி, இருபத்தைந்தாம் சுலோகத்தொடக்கத்திலே இவையெல்லாம் பிரஞ்ஞானமாகிய சிவனுடைய(பிரமத்தினுடைய) பெயர்களாம் என்று முடித்துவிட்டார்.இப்படிப்பட்ட உபாதி அந்தக்கரண விருத்திப் பெயர்கள் நிருபாதிகபிரமத்துக்குப் பெயர்களாய்ச் சொல்லுதல் தோஷமாகாதோ வெனில் இன்றாம் அது சாதாரணமாம் என்று சங்கராசாரியர் காட்ட வேண்டி

(118) ப்ரஞ்ஞாந மேவ தத்ப்ரம்ம சிவருத்ராதி சம்ஞிதம் |

“எதினின்றும் உலகனைத்துந் தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றதோ அது சிவருத்திராதி (உபாதிப்) பெயரையுடைய (நிருபாதிக) காரணப்பிரமமாம்” எனப் பொருள்படும் சுலோகப்பாதி தொனிப்பித்தவாறும் வெளிப்படையேயாம். உபாதிபூதர்களாகிய சிவருத்ராதிநாமங்கள்(ஏகான்மவாதிகள் கொள்கையின்படி) நிருபாதிக பிரமத்துக்குப் பெயர்களாய் நின்றவாறுபோல, உபாதி பூதங்களாகிய விஞ்ஞானமுதலிய பதினேழு பெயர்களும் பிரஞ்ஞானரூப பிரமத்துக்குப் பெயர்களாய்ப் போதற்குத் தடை என்னையோ என்பதாம். இதயம் மனமுதலிய ஐதரேயத்து மந்திரப்பெயர்களையும், பிரஞ்ஞா பிரதிஷ்டா பிரஞ்ஞானம் என்பவைகளையும் பராசத்திக்குப் போகவொட்டாது வேறு பொருள்படுத்திக் கெடுத்தற்குச் சங்கராசாரியரும், அவர் சீஷர் வித்தியாரணியரும், தமிழிலே போந்த பிரமகீதையில் சுந்தரசுவாமியும், தம்பக்கம் வலிந்து பொருள்படுத்துதற்கு எத்துணைப்பாடுபட்டு அறவலைந்தவுரை செய்திருக்கின்றார் என்பதை நமது அன்பர்கள் படித்து ஒத்துப்பார்த்து உணர்ந்து தெளிவார்களாக. கைலாயசங்கிதை வாயுசங்கிதை முதலிய சைவபுராணங்கள் சங்கராசாரியர் கையில் கிட்டவில்லையோ? அவை தமது கட்டுச்சுலோகச்சூதசங்கிதைக்கு இடந்தராமையினாற்போலும், நரி ஒன்று திராக்ஷப்பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு எட்டி எட்டிக் குதித்தும் கைக்குக்கிட்டாமையால் இப்பழம் சீபுளிக்கும் என்று சொல்லி நிந்தித்துப் போனவாறுபோல, அச்சைவபுராணங்களை யெல்லாந் தந்திரம் தந்திரம் என்று தமதுகும்புகளுக்குக் கிளிபோலப்பயிற்றிவிட்டு அடைந்து போக, இக்காலத்துக்கிளிகளெல்லாம் அத்துவிதம் அத்துவிதம் என்று அதனை உயர்வுபோலப் பேசியும், அன்பு நிலை அத்துவிதமாய் முடியும் சைவசித்தாந்தத்தைத் துவிதம் என்றும், தந்திரம் என்றும், சைவசித்தாந்தம் இருநூறு முன்னூறு வருஷத்துக்கு முன்னே அவதரித்த மெய்கண்டாராலும் அருணந்தி சிவாசாரியராலும் புதிதாக நாட்டப்பட்டதன்றிப்புராணத்திலேனும் பிறவடமொழிநூல்களிலேனும் வைதிக சைவ சித்தாந்தக் கருத்தில்லை என்றும் பேசிப் பேசிப் பறந்து திரிகின்றன. கிளிகளுக்குப் “பெற்றி பெற்றி” என்று சொல்லிக் கொடுக்க உண்ண அறியுமன்றி மற்றென்னறியும்! அப்படியேவாயுசங்கிதைமுதலியவைகளிலே பிரஞ்ஞை பிரஞ்ஞானம் திருதி மிருதி முதலிய பெயர்கள் மிக லேசானே நேரே பராசத்திக்குப் பெயராமாறு சென்றமைக்குச் ஆரியனார் யாது கதிவிடுவார்! பராசத்தியாருடைய மான்மியம் சூதசங்கிதை பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்துக் (கட்டுச்) சுலோகங்களுட் காணப்படுகின்றதென்பாரேல், நமது அன்பர்கள் வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்தை, அதனோடு ஒத்துப்பார்த்து அப்பராசத்தி சிவபிரானுக்குச் சத்தியாயும், சிவபிரான் சத்திமானாயும், சிவபிரானுஞ் சிவசத்தியாரும் சூரியனும் கிரணமும், சந்திரனும் சந்திரிகையும் போலச் சமவாய சம்பந்தமாய் நிற்றல் அச்சூதசங்கிதையிலே பேசப்பட்டிருக்கின்றதோ என்னும் வினாவினால் ஏகான்மவாதியாரை அடக்கி விடலாம். இப்பராசத்தியார் மாயோபாதிப்பட்ட ஈசனுடையசத்தி என்பாரேல், அவர் சொல்லும் ஈசுவரனுக்கு இப்பராசத்தியாகாத மற்றோர் சத்தி சத்தியாக அமைந்தவாற்றைப் புராணவாயிலாக நிரூபித்து அடக்கிவிடுவாராக. கைலாசசங்கிதைவாயுசங்கிதை என்பவற்றால் சீவப்பிரமமாகக் குறிக்கப்பட்டு அநிர்வசனீயமாயா சத்தியுறப்பெற்ற சீவப்பிரமத்தை ஆராய்ச்சிக் குறைவினால் பிரமம் என்றுபேசி பிரதிவி முதல் சிவதத்துவாந்தமாகிய தத்துவங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுர சதாசிவரையும் படைத்துக்காத்து அழித்து மறைத்து அநுக்கிரகிக்கும் அருட்சத்தியாராகிய பராசத்தியாரைச் “சம்வித்து” என்று பெயரிட்டு, ஜகதங்குர மாயாசகித (சீவப்)பிரமத்துக்கு நேரேபெயராக்கிச் சொல்லுமாறு சூதசங்கிதையைச் செலுத்தி விடுவாராயில் பராசத்தி என்னும் ஓர் சத்தியிருப்பதாகச் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து ஆறாம் அத்தியாய எட்டாம் மந்திரங் கூறியதற்கும் இம்மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாகப் போந்த மற்றைய புராண சுலோகங்களுக்குங் கதி என்னையோ? சிரோவிரதம் என்பது பாசுபதவிரதத்துக்குப் பெயராமெனச்சூதசங்கிதை சொல்லியதை அலக்ஷியஞ் செய்துமுண்டகோபநிடதத்தின் தலையிலே தீயைவைத்து, அதனால் அதைப் படிப்பவர்கண்மீது தீயை வைத்து அனர்த்தஞ்செய்த ஆசாரியர் உபநிடதங்களின் ஒவ்வோரிடத்திலே நேர்ந்த பராசத்தியாரின் பெயரைச் சடமாயை, அவித்தை என்பனவாமென்றேனும், உபதேசம் என்றேனும் அந்தக்கரணவிருத்தி என்றேனும் (சீவப்பிரம)அறிவுருவத்துக்குப் பெயர்என்றேனும்ஆக்கி அருட்டாயார் சொரூபத்தைக் காணவொட்டாது அவ்வருட்பராசத்தியின் நிலைக்களமாய் அவர்க்கு இராஜதானியாயுள்ள வைதிக சைவ பாசுபதோப நிடதங்களினின்று அவரைத் துரத்தி ஓட்டிவிட்டு இரண்டாயிர வருஷகாலமாக அவ்வுபநிடதங்களிலே ஏகான்மவாதக் கும்புகள் ஏறித் தாமேபிரமம், தாமே பிரமம், தாமே சச்சிதானந்தம் என்று நின்று பரிபாலனஞ்செய்ய இடங்கொடுத்துப் பாஷ்யங்களையும் சூதசங்கிதையையும் இவைபோன்ற வேறு சிறுநூல்களையும் கெடுத்தும்அம்மட்டோ! எவர்களும் எடுத்து மிகுதியும் வழங்காதனவும் படியாதனவும், பயிலாதனவுமாகிய கீழ்நிலை யுபநிடதங்களிலே பலவற்றிலே சைவத்துக்கு விரோதமாகப் பலவற்றைப் புகட்டியும், திருப்பியும் விட்டமைக்கு உத்தரஞ்சொல்ல வேண்டியவர் யாரோ? சிலகாலத்துக்குமுன் காஞ்சிபுரத்தி

விருந்த உபநிஷதப்பிரமம் என்னும் சந்நியாசி ஒன்று பிருகச்சாபாலோபநிடதத்து இறுதிமூன்று பிராம்மணங்களையும்நீக்கி நாசஞ்செய்துவிட்டதாம். இவ்வாறு அநேக உபநிடதங்களை மாயாவாதப்பொருளுற மாற்றியும்விட்டதாம். ஆலாசியமான்மியத்து வேதார்த்தம் உரைத்த அத்தியாயத்திலே சொல்லப்பட்ட தத்துவங்கள் பிருகச்சாபாலத்திலே சொல்லப்பட்டனவாக அப்பழைய ஆலாசியமான்மியம் அச்சிட்டவராலே குறிக்கப்பட்டவை இப்போது அச்சிடப்பட்ட பிருகச்சாபாலத்திலே காணப்படா தொழிந்தமைக்குக் காரணம் அந்தக்காஞ்சிபுரத்து மாயாவாதோபநிஷதப் பிரமம்செய்து வைத்த தீச்செயலேயாமென்ப. சிவதத்துவ விவேக விருத்தியிலே தீக்ஷிதயோகியாரால் உதகரிக்கப்பட்ட சுருதி வாக்கியங்கள் இப்போது காணாதொழிந்தமைக்கும் காரணம் மாயாவாதப் பிரமங்களேயா மென்க. அவற்றை இப்போது விரித்தல்மற்றொன்றை விரித்தலாய் முடியுமென்றஞ்சி விடுத்தேம்.

(௬௪) வேறு சமயிகள் வேதாகமம் வேதம் என்னும்பெயர்களைத் தமது நூலுக்குப் பெயராகச்சூட்டி நம்மவர்களை அப்பெயர் மாத்திரையினாலே வலித்துத் தம் மிலேச்சசமயத்திலே வீழ்த்தத் துணிந்தாற்போலப் பிரமம் சிவம் என்னும் பெயர்களைநிர்க்குணப் பிரமத்துக்குப் பெயராகப் பிரமகீதையிலே சாதித்துச் சைவத்திற் பெரிதும் பழுத்தமைபோலக்காட்டி, அப்பெயர்களைப் பிரத்தியக்கான்ம ஏகான்ம மாயாவாத முடிவிலே விடுத்து, நமது அன்பர்களையெல்லாம் அச்சிவம் என்னும் பெயர் வேஷத்தினால் மயக்கி ஏய்த்து, அம்மாயாவாதக்குழியில் வீழ்த்த முயன்றமையா லன்றோ, சூதசங்கிதை பிரமகீதை இரண்டாம் அத்தியாயம் வாயிலாக "பரமார்த்தமானது, தேவர்களே! இரு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படும், அவற்றுள் ஒன்று உண்மையாகிய ஞானானந்தச் சிவப் பொருளாம், மற்றது அத்தியாசத்தாற் றோன்றிய மாயையினாற் கற்பிக்கப்பட்ட பொருளாம்" என்று இருவிதத்தையுஞ் சாற்றியதாகக் கட்டுச்சுலோகம் புகட்டி.

(119) பரமார்த்தோ த்விதாப்ரோக்தோமயாஹே ஸ்வர்க்கவாசிந: | ஏக: ஸ்வபாவத: சாக்ஷத் பரமார்த்த: சதைவது | ச்வசி: சத்யசைதந்ய சுகாநந்த ஸ்வலக்ஷண, | அபர:கலப்பித சாக்ஷாத் ப்ரம்மண்யத் யஸ்தமாயயா |

என்று முடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமமும் சிவமும் துரிய வஸ்துவாய்ஆன்மாவாய் நிர்க்குணப்பிரத்தியக்கான்மாவாய்க் கொள்ளப்படுமேல், அச்சூதசங்கிதையானது பரதுரிய மூர்த்தியோடு (சகுணத்துட்பட்ட)ருத்திரமூர்த்தியானவர் தப்தமாகிய அயபிண்டம்போலவடிவத்தினாலும் பெயரினாலும் சமத்துவமுடையர் என்ற கருத்துப் போதர.

(120) தப்தாய பிண்டவத் விப்ரோருத்ரமூர்த்தி: பரஸ்யது | மூர்த்யாதுல்யாந்ய மூர்த்திப் யோலக்ஷணைர்முநி சத்தமா: |

என்று கூறினமையால், துரியமூர்த்தியார் சங்கராசாரியர் கருத்தின்படி நிர்க்குணப் பிரமமாகாது விரூபாக்ஷம் நீலகண்டம் உமாசகாயமாயிருப்பதாகக் கூறிய சுலோகங்களுக்கு ஆரியனர் யாதவிடைபகர்வாரோ? ஸ்ரீதீக்ஷிதயோகியார் சிவதத்துவவிவேகம் வாயிலாகத் துரியமூர்த்தியைச் சகுணமூர்த்தியாமெனப் பலசுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களைக் கொண்டு நிரூபணஞ் செய்யுமிடத்து, மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதாப் பிரமாணத்தையும் உதகரித்திருக்கின்றாராதலினால், சங்கராசாரியர் பரமார்த்தம் இருவிதமாக ஏகான்மாவில் (நிர்க்குணப் பெயரினாலே பிரமத்திலே) முடியுமாறு பேசப்படும் என்று பொருள்பட எழுதிவைத்தது இடறுண்டுபோய்,இவர் பதினெட்டுத்தரம் சூதசங்கிதையைப்படித்தும் தங்கருத்தின்படி பிழையின்றிமாறுபடாது மாற்றி வைக்க மறந்த சூக்கும விவேகியார் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

பதார்த்தோத்தேசம்.

பொருள்பண்பு கன்மம் பொதுமை விசேடம்
பொருந்துகின்ற
ஒருசம வாய மபாவமெனப் பதத்துப்
பொருள்கள்
உரைதரி னேழவை யெல்லா முறைமுறை
யோதிடுவன்
வரைவள ருந்தமி ழைப்பயி லுந்திரு
மாமயிலே.

(இதன்பொருள்.) உரைதரின் - ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து,பதத்துப் பொருள்கள் - பதார்த்தங்கள், பொருள் என - திரவியமெனவும், பண்புஎன - குணமெனவும், கன்மம்என - தொழிலெனவும், பொதுமை என - சாமானிய மெனவும், விசேடம் என - சிறப்பெனவும், பொருந்துகின்ற - அயுதசித்த விருத்தியாயுள்ள, ஒரு - ஒன்றெனப்படுவதாகிய, சமவாயம் என - ஒற்றுமை யெனவும், அபாவம் என - இன்மையெனவும்,ஏழ்-ஏழாகும் அவையெல்லாம் - அவ்வேழையும், முறைமுறை - உத்தேசக்கிரமப்படி, ஓதிடுவன் - முன்னோர் சொல்லியவாறே சொல்லுவேன். மாமயிலந்த மாயுள்ளனமகடூஉமுன்னிலையும், அதன் அடையும்—ஒன்றற்குச் சாமானிய விலக்கணஞ் சொல்லிய பின்னர் அதன் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுவதுமாட்; அதற்கு மாறாகச் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்தது மாபுவிரோதமன்றோவெனில்:—பதார்த்த தீபிகையென்பதனிலை மொழியை விரிக்குமிடத்துப் பதத்துக்குப் பொருளென விரிதலின், பதத்தாற்பெயரிட்டு வழங்கற்பாலதாந்தன்மை பதார்த்தத்துக்கு பொதுவிலக்கண மாகுமென்பது கூறபட்டதென்றறிக. இவ்வாறே நன்னூலாரும் "முகவுரை பதிகமணிந்துரை நூன்முகம் புறவுரை தந்துரை புனைந்துரைபாயிரம்" என்றார். அபிதேயமெனினும் பதார்த்தமெனினுமொக்கும். அபிதைக்கு விஷயம் அபிதேயமாவது போலப் பதத்துக்கு விஷயமாவது பதார்த்தமெனக்கொள்க. அபிதை என்பதுசொல், விஷயமென்பது கவரப்படுவது எங்ஙனமெனில்;—நடந்தான் என்னும் பதத்திற்கு விஷயமாவது ஒரு

வன் தன் கால்களை மாறி மாறித் தூக்கிவைத்து இருந்தவிடம் விட்டுப்பெயர்தலையுடையவனாதல். இதில் நடந்தானென்னுஞ் சொல் அப்பொருளைக் கவர்ந்து நின்றவாறு காண்க. இவ்வாறுரை செய்யாவிடின் பொருளினதின்மையும் பொருளென்றாகி மாறுபடு மென்க. இவ்வாறே கம்பராமாயணத்திலும் பாலகாண்டத்தில் "மேனிகழ் பொருள்களெல்லாம் விளம்பினன்" எனப் பொருளென்பதற்கு விஷயமென்பது பொருளாகி வருதல்காண்க. ஈண்டுப் பொருளென்பதற்குச் செய்திநிகழ்ச்சியெனினும், அப்பொருட்டேயாம். ஆகவே பதார்த்தமென்பது பதத்தாறபெயரிட்டு வழங்கற்பாலது என்பது பெறப்பட்டது, இஃதிங்ஙனமாகுக. "அ, இ, உம் முதற்றனிவரிற் சுட்டே" என்பதுபோல "பொருள் பண்பு கன்மம் பொதுமை விசேடம்பொருந்துகின்ற, ஒருசமவாய மபாவ மெனவிவை, யொண்சொற் பொருள் என்றூற்படுமிழுக்கென்னை? ஏழெனனுந் தொகைதானே பெறப்படாதா?" உரைதரினேழவையென்றது பயனில்கூற்றன்றோவெனின், பதார்த்தங்கள்ஏழிற் குறைந்தும் மிகுந்தும் வருந்தொகையுடையன வல்லவெனக் காட்டற்கது வேண்டுமென்க அங்ஙனமாயின் ஏழென்னுந் தொகையால் விலக்கப்பட்ட எட்டாவது முதலியன பிரத்தியக்ஷ முதலியபிரமாணங்களுக் கெட்டியனவா? எட்டாதனவா? எட்டியனவாயின்விலக்குதல் கூடாது; எட்டாதனவாயின் விலக்கியதனாற்பயனென்னை? பிரதியோகியுணர்ச்சியின்றி யபாவவுணர்ச்சி பெறுவதெப்படி! என்பையாயின் "முயலுக்குக்கொம்பில்லை" "கடவுளொருவரில்லை" "எழுத்துமுதலியபதங்களில் விகுதிபுணர்ந்துகெட்டது" என்றுசொல்லவருவாருடைய அபாவவுணர்ச்சிக்குப் பிரதியோகியுணர்ச்சி யேனைய விடங்களிலிருந்து எப்படிப் பெறப்பட்டதோ அப்படியே இதுவும் பெறுமென்க. எங்ஙனமெனின் திரவியமுதலிய ஏழனுள் ஒவ்வொன்றுந் தன்னையொழிந்த ஆறினிடத்துள்ள அபாவத்திற்குப் பிரதியோகியாகி வருதல் போல ஏழனிடத்துள்ள அபாவத்திற்கும் ஒரு பிரதியோகியிருத்தல்வேண்டுமென யோசிக்குமிடத்து எட்டாவதை யவாவியவோருணர்ச்சி பிறந்து தனக்கென்றொரு விஷயங்காணப் படுவதின்றாய் ஏழன்மேற் பதார்த்தமில்லையென்னும் அபாவ வுணர்ச்சியைப் பிறப்பிக்கும்; பிறப்பிக்கவே. பிரதியோகி யுணர்ச்சியும் அபாவவுணர்ச்சியும் போதருமென்க. இக்கருத்துப் பற்றியே, "தத்தமபாவத்திற்குத் தாந்தாம் பிரதியோகியாகிய தத்தமுணர்ச்சி பெற்றாலன்றித் தத்த மபாவவுணர்ச்சிபெறப் படாதென்பது தருக்க நூற்றுணிவு" என்றார் தருக்கசங்கிரக தீபிகையாரும். உரைதரின் என்றதனால் ஆற்றலை மீமாஞ்சகரும், ஒப்புமையை ஆலங்காரிகரும், வேறு பதார்த்தமெனக்கூறுதல் பொருந்தாதெனத் தன்மதநிறுத்தியவாறு. இவைகளெல்லாம் முடிந்தது முடித்தல்செய்யுமிடத்துக் காட்டுதும். ஆண்டுக் காண்க.

பூ. முருகேசபண்டிதர்.

பதார்த்தோத்தேசம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

தியானத்தில் அசைவின்மை.

'மண்டல பிராஹ்மணோபநிஷத்'தில் ஒருவகைத் தியானம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்படி மனது பூர்த்தியாய் லயப்படுகின்றது, அல்லது, அதை விட உயர்ந்த வஸ்துவாய் மாறுகின்றது. இப்படியாவதனால், பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கு அனுகூலமுள்ள ஸ்திரமான நிலையை யடையப் பிரயத்னம் செய்யக்கூடும்.

శబ్దకాల లయేన దివా రాత్ర్యతీతో భూత్వా సర్వపరిపూర్ణజ్ఞానే నోన్మన్యవస్థా వశేన బ్రహ్మైక్యం భవతి. ఉన్మన్యా అమనస్కం భవతి. తస్యనిశ్చింతతా ధ్యానం.

"இரவுபகல் கடந்து, சப்தமும் காலமும் லயமானால், ஸர்வபரிபூர்ண ஞானத்தினாலுண்டாகும் உன்மனி அவஸ்தையால் பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமமையும். உன்மனி அவஸ்தையால் மனதின்மை நேருகின்றது, அஃதாவது, மனோலயமாகின்றது. இவ்வாறு சித்தவிருத்தி யில்லாதிருப்பதே தியானமாகும்."

தியானமென்றால், "உபாஸநா மூர்த்தியைக் குறித்து, இதர விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல், பாவிக்கப்படும் எண்ணங்களின் தொகுதி, அல்லது, ஸமூகம்" என்று **ஸ்ரீசங்கராசாரியர்** சொல்லியிருப்பதனால், அவர் சொல்வது அசைவற்ற தியானமன்றென்று ஏற்படுகின்றது. மேற்கூறிய உபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட தியானத்தில் அசைவின்மையுண்டாகலாம். ஆனால், இவ்விதத் தியானம், அசைவின்மை நிச்சயமாய்ஏற்படுகின்ற ஸமாதியினின்றும் வேறு ஆகாது. இந்த நிலைமையில் நிவாத தீபம் போல, அசைவற்றசோதியின் சுத்த ஸ்வரூபமானது அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல்தோற்றுகின்றது." மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட வரிக்குமுன் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸமாதி, அல்லது, ஞானரூபமான பூஜையில், நிச்சலத்துவமே பிரதக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதாவது, ஸ்தூல பூஜையில் (வெளிப்பூஜையில்), தொழப்பட்ட தெய்வத்தைச்சுற்றி வலம் வருவதுபோல, மானஸபூஜையில் மனது சலனமில்லாமல (அசைவற்று) இருப்பதே பிரதக்ஷிணம் என்னப்படும். 'மண்டலபிராஹ்ம

ணுேபநிஷத்'திற் குறிக்கப்பட்டதியானமானது ஸமாதிதானென்று அதேஉபநிஷத்தில் பின்னுல் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:

ఏవంచిరం సమాధి జనిత బ్రహ్మామృతపాన పరాయణో౽సౌసన్న్యాసి.

'மண்டல ப்ராஹ்மணுேபநிஷத்து' முதலிய பல உபநிஷத்துக்களில் ஸமாதியென்றுல் "ధ్యానవిస్మృతిః" (தியானத்தை மறத்தல், அல்லது, தியானமின்மை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தியானம் ஓய்ந்தால், மனதின் விருத்திரூபமான அசைவு (சலனம்), அஃதாவது, அதன்சம்பந்தமாய்ப்'பிராணன்' இல்லாமற்போம். பிறகு, நமது ஆசார்ய மஹாஸ்வாமிகள் சொல்லியதுபோல, அசைவின்மையேற்படும். 'அத்யாத்மோபநிஷத்'தின்படி "தியானஞ் செய்பவனும், தியானமும், ஆகிய இரண்டும் லயமானுல் (இல்லாமற்போனுல்), சித்தமானது தியானிக்கப்பட்ட வஸ்து, அல்லது, மூர்த்தியைக் கிரமேண அணுகி, சலனமில்லாத ஆகாயத்தின்கண் சுடர்போல அசைவற்று நிற்கின்றது. சித்தத்தின் அசைவற்ற இந்த நிலைமைக்கு (விருத்தி சூன்ய ஸ்திதிக்கு) ஸமாதியென்று பெயர்." இந்தப் பிரமாணரீதியாக, அசைவு, அல்லது, சலனவிருத்திக்கு ஏறக்குறைய அவகாசமிருப்பதாய்த்தோற்றுகின்ற "நினைப்பவன், நினைக்கப்பட்டது, நினைவு" என்னும் வேற்றுமைக ளடங்கிய, முக்கிய லட்சணமான துவைதபாவந்தவிர்ந்த சித்தத்தின்நிலைமையே ஸமாதியின் லக்ஷணமாகின்றது. அப்பொழுது அது தன் இயற்கைச் சுபாவத்தை யதிக்கிரமித்து, பரமாத்மோன்முகமான சாந்தவஸ்துவாய் மாறுகின்றது. சித்தமானது தியானநிலைமையைக் கடந்தால் தன் இயல்பைவிட ஸூக்ஷ்மமான பிறிதொரு வஸ்துவாகின்றது. மனது, அல்லது, சித்தமானது பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கான லயக்கிரமத்தில் நாதம், அல்லது, ஜோதிஸ்வரூபமாக மாறுகின்றது; அப்படியில்லாவிடினும், அது மாறிநிற்கும்ஸ்திதிக்கு நாதம், அல்லது, ஜோதி ஓர் அங்கமாய்த் தோற்றுகின்றது:

మనోయుక్తా న్తర దృష్టిస్తారక ప్రకాశాయభవతి.

"மனதினுலாய ஆந்தர திருஷ்டியானது தாரகமென்னப்பட்ட ஒளியின்நிமித்தமே"(மண்டலப்பிராஹ்மணுேபநிஷத்து). இந்தச் சுருதியினுல், மனது ஸமாதி ஸ்திதியில் ஜோதிரூபமாகின்றது என்று அர்த்தமாகும். நாதம், பிந்து, கலை என்று சொல்லப்படுவதும் மனதேயென்று 'யோகசிகோபநிஷத்து' கூறுகின்றது. இவைகளுக்கும் மனதுக்கும் அபேதம் சொல்லவேண்டுமாயின், மனதானது நாதம், பிந்து, கலை (ஞானம்) ரூபமாக மாறும் என்று அனுவாதித்தாற்றுன் ஆகும். நாதம் ஜோதியாகுமென்று பின்னுல் விவரமாய் எடுத்துக்காட்டுவோம். மனதை நாதமாக மாற்றக்கூடுமானுல், அதைச்சோதியாகவும் மாற்றலாகும்.

தாரகவொளி.

யோகாப்பியாசஞ்செய்பவன் காணும்சோதி இருவகைப்படும்.—

భ్రూయుగ మధ్యబిలే తేజస ఆవిర్భావః। ఏతత్పూర్వతారకం ఉత్తరంతు అమనస్కం.

"இரண்டு புருவங்களின் மத்தியிலுள்ள குகையின் உள்ளூரச்சோதி தோற்றுகின்றது. இது பிரதம (முதலாவது) தாரகவொளி யெனப்படும். இரண்டாவது, அல்லது, பிந்திய வொளியானது அமனஸ்கம்—மனதற்றது" (மண்டலப்பிராஹ்மணுேபநிஷத்து). இவ்விதமாய் வகுத்தலினுல், முதலாவது தாரகவொளியில் மனதானது கொஞ்சமட்டிலும் சோதியாகமாறிற்றென்றுவது, கொஞ்சங்கூட மாறவேயில்லை யென்றுவது கொள்ளலாம். மனது உள்ளபடியேயிருக்கின்றதென்று கொண்டால், காணப்பட்ட சோதியானது இதர சக்திகளின் ஒற்றுமையால் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

இவ்விருவகை யனுமானங்களில் முதற்சொல்லியதே கொள்ளத் தகுந்ததாகும். ஏனெனின், மனோமயமல்லாத இதரசக்திகள் ஞானவொளியாய்த் திரியாவென்பது நமது உபநிஷத்துக்களின் அபிப்பிராயம். ஒரே காரியத்திற்குப் பலகாரணங்களிருக்கக்கூடும். ஆயினும், பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாய் முக்திபெறுவதற்கு மனோமயமாகாமல்வேறே நேரான மார்க்க மொன்று மில்லை.

இரண்டாவது தாரகவொளியில், மனது பூர்த்தியாய் மாறி சோதியாக விளங்குகின்றது. "மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்" எனும் உட்கரணங்கள் நான்கினுக்கும் மேலானது "மஹத் பூதம்" (பெரிய பூதங்கள்). இந்த "மஹத்பூத"த்திற்கு மேலானது "அவ்யக்தம்." லயக்கிரமத்தில் மனது பரமாத்மாவை நோக்கிச் செல்லுகையில், சோதிரூபமாகு முன்னர், "அவ்யக்த"த்தின்வழியே போகவேண்டும். இந்தப்படி 'மண்டலப்பிராஹ்மணுேபநிஷத்'தில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:—

తత్వప్రకాశో భవతి. సోతి గూఢ అవ్యక్తశ్చ.

மனது நாதமாக மாறுகின்றது என்பது திண்ணம்:

ప్రణవ ధ్వనిం నిశమ్య మనస్తత్ర లీనం భవతి.

"ப்ரணவத்வனி" என்று சொல்லப்பட்ட நாதம், அல்லது, சப்தத்தில் மனது லீனமாகின்றது. மனது எதனுடன் லீனமாகவேண்டுமோ அந்தவஸ்துவாய்த் திரிய வேண்டியது ஆவசியகம். சர்க்கரையைத் தண்ணீரிற் கரைத்தால், அஃது அந்தத் தண்ணீரில் லயம், அல்லது, லீனமானதுபோல் தோற்றினும், அப்படிச் சர்க்கரை தண்ணீருடன் கலந்து நிற்பது லீனமாகாது. இதைப்பற்றிப் பின்னல் விவரமாய் வரைவோம். மனது நாதத்தில் லயமாகின்றதென்றும், நாதம் சோதியில் லயமாகின்றதென்றும், அதே உபநிஷத்து முறையிடுகின்றது. ஸமாதி ஸ்திதியில் அசைவின்மை நேர்வது உண்மையேயாயினும், அஃதாவது, மனது, நாதம் அல்லது சோதியாகத் திரியினும், அது கொஞ்சங்கூட அசைவில்லாத ஸ்திதியன்று. ஏனெனின், நாதமானாலும், சோதியானாலும், அஃது ஒருவகை யசைவாகவே இருக்கின்றது. கீழ் வரும் பிரமாணங்களால் இதனுண்மைவிளங்கும். பிராணன் தலையிற் புகுந்து நாதவடிவமாயிற்றென்று ஸ்ரீ வேதவியாஸ மஹருஷி உரைத்திருக்கின்றனர். பிராணன் உஷ்ணரூபமாகவே பிரம்மநாடியின் வழியாகச் சிரசில் பிரவேசிக்கின்றதென்று 'யோக குண்டலின்யூபநிஷத்'தின் பிரமாணமிருக்கின்றது. அன்றியும், உஷ்ணமென்பது ஒருவகை அசைவு, அல்லது, "கம்பனம்" என்று சொல்வதற்கு 'பிருஹதாரண்யோபநிஷத்து' துணைநிற்கின்றது. நாதம் குண்டலினியிலிருந்து பிரம்மரந்திரம்வரை போகும்பொழுது சுஷும்நா (சுழிமுனை) நாடியின் வழியாய்ச் செல்லுகின்றது. இந்த நாடியினூடே செல்லுகையில், நாதமானது அளவையிலும் ஸ்வரத்திலும் மிகுவதுமல்லாமல், மூலாதாரத்தினின்று மேனோக்கி இந்நாடியின்வழியாய், அலை அசைந்து செல்வதுபோல், (இந்நாடியின்) ஒவ்வொருபாகத்திலும் குறுகுறுப்பு (ஏதோ ஊர்வதுபோன்ற உணர்ச்சி) தோன்றுகின்றது. அன்றியும் அந்தப்பாகத்திற் கிச்சுக் கிச்சுக்காட்டியதுபோல் காண்கின்றது. பிராணனனது ஸுஷும்நா நாடியிலுள்ள தைலம்போன்ற கசிவை (ஊறலை)க் கடந்து வழுக்கிச் செல்லவேண்டியிருத்தலினால் இந்தக் கிச்சுக்கிச்சு உண்டாகக்கூடுமென்று ஊகிக்கலாம். மேலே சொன்ன குறுகுறுப்பானது தேகத்தில் எறும்பு ஊரினாலுண்டாகு முணர்ச்சியை ஒத்திருக்குமென்று 'யோகசிகோபநிஷத்'திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: "இரும்புமுதலிய லோகக்கட்டைகள் சிவக்கக்காய்ந்த மூங்கிலின் ஊடுருவிச் செல்வதுபோல, நடுவெலும்பின்கண் அமைந்திருக்கப்பட்ட ஸுஷும்நா நாடியின் வழியாய்ப் பிராணன் பாய்ந்தோடுகின்றது. அப்பொழுது எறும்பு ஊர்வதுபோன்ற ஒரு குறுகுறுப்பு உண்டாகின்றது. யோகாப்பியாஸபலத்தினால், பிராணனனது வழியிலிராநின்ற இடையூறுகளைக்கடந்து ஸுஷும்நையிற் புகுங்கால் அந்தநாடியின்கண் உண்டாகும் உணர்ச்சி இப்பான்மையதேயாகும்." இந்த நிலைமையில், ஸுஷும்நையின் மத்தியபாகத்தில் நாதம் ஒலிமிகுந்து, மேகத்தின்கண் இடியைப்போல் முழங்குகின்றது. மேலே விவரிக்கப்பட்ட குறுகுறுப்பானது கர்ணமூலம் (காதின் அடிவாரம்) வரை எட்டி, முதுகெலும்பின் உச்சியினின்று வலப்புறம் இடப்புறமாய்க்கிளைத்தோடி, கடைசியில் பிரம்மரந்திரத்திலடங்குகின்றது. மேற்கூறிய விஷயங்களின் உண்மை **போகமுனிவரது** அநுபவத்தால் விளங்குகின்றது. அவர் சொல்லியது யாதெனின்:—

மாச்சென்ற வாசியைநீ தவறொட் டாதே
மனந்தன்னை மூலத்தில் மருவிச் சேர்க்கும்
*　　*　　*　　*
பேரான சுழிமுனை தன்னில் நெட்டிட் டேறும்
........................(7-ம் அத்தியாயம், 4-ம் பக்கம்).

தாரையாம் விந்துவிலே திரமதியோ கோடி
தளுக்காகக் கண்கூசி மயக்க மாகும்
நாதத்திற் செவிடுபட்டு ....(46-ம் பக்கம்).

"பிராணப்பியாஸத்தை (பிராணாயாமஞ்செய்தலை) க்கைவிடாதே. அது மூலாதாரத்தில் மனதை நிறுத்தும்; அது ஸுஷும்னையின் உட்புகுந்து மேலே ஊறும். அப்பொழுது கோடிசந்திரன் உதித்தாற்போல் வெளிச்சம் தோன்றும்; அதைப்பார்க்கக்கண் கூசும்.................அன்றியும் நாதத்தின் ஒலியோவெனின், அது காது செவிடுபடுமவ்வளவு பலத்ததாயிருக்கும்."

இன்னும் "நாதமென்று வாசிக்கே பேர்" என்று **போகமுனிவர்** சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதாவது, பிராணனே நாதம் எனப்பொருளாம். இதனால், பிராணன் நாதமாகத் திரியுமெனக் கொள்ளலாயிற்று.

தியானத்திற் சோர்வு.

நாதமென்பது ஒருவகைச் சலனமாயிருப்பதுமன்றி, நாடிகளிலுள்ள சலனத்திற்கு உடனிகழ்ந்தது

மாயிருக்கின்றது. பாஹ்ய (வெளி) விஷயங்களில் மனது அலையாதிருக்குமாறு தேகத்திலுள்ள நாடிச் சக்கிரங்களில் மனதை நிறுத்துவதற்கு அப்பியாஸம் செய்வதுண்டு. அப்படி, யாதேனுமொரு சக்கிரத்திலாவது, முறையே ஒவ்வொரு சக்கிரத்திலுமாவது கவனத்தை நிலையாய் நிறுத்துவதனால், பிராண சக்தியானது (அன்னபூர்ணோபநிஷத்து) பிரம்மரந்திரத்தில் திரண்டுநின்று, அங்கிருந்து வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலுமுள்ள நாடிகளின் வழியாய்த் திரும்பவும் விபாகிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு விபாகிக்கப் படும்பொழுது நாதத்தின் அளவையும் (காத்திரமும்) தொனியும் அதிகரிக்கின்றது. உடனே அற்புதமான ஒரு சோதி தோற்றுகின்றது. நாதத்துடன்கூடவே இச்சோதி தோன்றுவதில்லையாயினும், இது நாதத்தைப் பின்றொடர்ந்தே இருக்கும். இந்தச்சோதி சில சமயங்களிற் சிவப்பாயும், சிலவேளை பச்சையாயும், சிலவேளை நீலமாயும், சிலவேளை பலவர்ணங்கள் கலந்ததாயுமிருக்கும்; சோதி அகன்று அதன்காந்தி ஏற ஏற, நாதத்தின் தொனி ஆழ்ந்து உள்ளடங்குகின்றது. இதனால் முதன்முதலில் நாதமாக விளங்கினதே சோதியாகத் திரிந்ததென்று தெரியவருகின்றது. சகள சாஸ்திரத்தில் இதற்கு நேரான திருஷ்டாந்தம் உண்டு. வித்யுத்பிரவாகத்தை ஏககாலத்தில் உஷ்ணமாகவும் வெளிச்சமாகவும் மாற்றினால், உஷ்ணம் அதிகமாகும்பொழுது வெளிச்சம் குறைவதும், வெளிச்சம் அதிகமாகும்பொழுது உஷ்ணம் குறைவதும் காணலாகும். அஃதாவது, அவைகள் தராசினது இரண்டுதட்டுகளையும்போல வர்த்திக்கின்றன—ஒரு தட்டு மேலே ஏறினால், மற்றது கீழே தணியும். இன்னும் விவரமாய்ச் சொல்லுவோம்—ஒரு குறித்த அளவு சக்தி இருப்பதாய்க் கொண்டால், அதில் பெரும்பான்மை உஷ்ணமாகமாறும்பக்ஷத்தில் சிறுபான்மையே வெளிச்சமாக மாறக்கூடும். அப்படியே சிறுபான்மை உஷணமாய் மாறினால், பெரும்பான்மை வெளிச்சமாகும். பிரம்மரந்திரத்திலிருந்து சக்தியானதுமறுபடியும் விபாகிக்கப் படும்பொழுது, முதுகு எலும்பின்வழியாய் நாதம் மேனோக்கிச் செல்லும்பொழுது உண்டாவதுபோல, ஸ்தூலநாடிகளிற் சலனமுண்டாகின்றது. சக்தியின் புனர்விபாகத்தினிமித்தம் சோதிகாணும்பொழுது, அதன் நிறம் முதன்முதலில் ஒருவிதமாயிருப்பதும், விபாகிக்கப்பட்ட சக்தி தணிவதற்குத்தக்கப்படி நிறம் மாறுவதும் விசேஷ சங்கதிகளெனக் குறிக்கத்தகும். இப்படி விபாகிக்கப்பட்ட சக்தியானது பூர்த்தியாய் அடங்கிப்போனால் சோதியும் அடங்கிப்போகின்றது. பிரம்மரந்திரத்தினின்று சக்தி விபாகிக்கப்பட்டுநாடிகளின் வழியாய்ப் புனர்வியாப்தியடைந்து, இவ்வாறு வியாபித்த சக்தியும் பூர்த்தியாய் அடங்கின், தியான அப்பியாஸத்தினிமித்தம் உண்டாயிருந்த சோர்வு தணிந்து விடுகின்றது, புதிதாய் தேகத்திற் பலமும்காண்கின்றது. சோதி தோற்றுவதும், அதன் பரிமாண பரிச்சேதமும், அதன் நிறமும் பிரம்மரந்திரத்தினின்று வியாபிக்கும் சக்தியையும் அதன் அளவையும் பொருத்திருக்கின்றதென்றும், அதை மறுபடியும் பிராணசக்தியாய் மாற்றுதல் கூடுமென்றும் மேலே விவரிக்கப்பட்ட அம்சங்களால் வெளியாகின்றது. 'யோகசிகோபநிஷத்'தின்படி, பிரயத்னமின்றி, அஃதாவது, மூளையின் நரம்புகளுக்குச் சிரமமின்றி, தியானம் செய்யவெண்டும்; இப்படிச் செய்வதனால் மிகுந்த பிரயோஜனமுண்டு. யோகாப்பியாஸி கற்றுக் குட்டியாயிருந்தாலும், அல்லது, எழுதுவது படிப்பது முதலிய வாடிக்கைகளால் அவனுடைய மனது எளிதில் குவியாத்தன்மையதானாலும், அவன் தியானம்செய்யவேண்டுமாயின் பெரும்பிரயத்தினம் செய்யவேண்டும், சிரமப்படவேண்டும். முக்கியமாய்இப்படிப்பட்டவனுக்கு, பிரம்மரந்திரத்தினின்று சக்தியானது மறுபடியும் வியாபிப்பது மிகுந்த அநுகூலமாயிருக்கும். படிப்பது, எழுதுவது, வியாக்கியானஞ் செய்வது முதலிய வழக்கங்கள், அந்நிய நினைவுகளற்று ஏகத்தியானமாயிருப்பதற்குப் பிரதிகூலமானவைகளென்று கருதிச் சந்நியாசிகள் இந்தக் காரியங்களுக்குப் பிரவர்த்திக்கக் கூடாதென்று 'நாரத பரிவிராஜோபநிஷத்'தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிராணாயாமாதி சாதனங்களாற் சோதிகாணும்பொழுது சிலவேளை அது வியாபித்துப் பிரிந்தோடும் கிரணங்களைப்போல் தோற்றுகின்றது. அந்தக் கிரணங்களின் அசைவு நமக்குப் புலப்படக்கூடியதாயிருக்கும். அவற்றின் நீளம், உருவம், நிறம் ஆகிய இவைகளை நிதானிப்பதும் சாத்தியமாகும்.

தீ. அ. சுவாமிநாதய்யர்.

(தொடரும்.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

திருவானைக்காவுலா.

முன்முறையிற் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
168	29	அம்மல	அம்பல
,,	30	சத்தள	சததள
,,	36	மென்றா	மென்றானை
,,	,,	நின்றோர்பானைத்	நின்றோர்பார்த்

சீதளக் காவிற் சிறுதென்ற லூடாடு
மாதவி நீழலிலே வந்திருந்து—தாதியரும்
பாங்கியரு மன்னையரும் பார்க்கவொரு பாவையுடன்
யாங்கழங் காடுது மென்றமைந்து—வாங்கினாள்
ஒன்பான் மணியதனி லோரேழ் மணிதிரட்டி
யின்பான கோளே மெனத்திகழத்—தன்பாணிப்
பல்லவத்து ளெல்லாம் பவளமாணிக்க மொழிந்
தில்லை யெனவிளங்க வேற்றெறிந்து—தொல்லோன்
படர்கயிலை வெற்பெடுத்த பத்திருதோள் வீரன்
உடல்சரிய வூன்றியதா ளொன்றும்—மடலவிழ்பூந்
தேங்காவி சூழுந் திருவானைக் காவிலுறை
ஓங்கார மூர்த்தி யுருவிரண்டும்—ஓங்கற்
கொடிக்சன்பு கொண்டபிரான் கோலமூன்றாகி
முடிக்குந் திருக்கரும மூன்றும்—அடைக்கலமென்
றேத்தெடுக்கு மெம்மை யெழுபிறப்பில் வீழாமற்
காத்தெடுக்கு நாதன் கரநான்கும்—பூத்தொடுக்குந்
தார்காக்குஞ் செஞ்சடையான் சங்கரிக்கு நாள்வரைமால்
பார்காக்கத் தந்த படையைந்தும்—போர்காக்குந்
திண்பினா கப்படையான் சேவடிசே ரத்தவஞ்செய்
பண்பினார் வெல்லும் பகையாறும்—ஒண்பேர்
இருந்த *விடங்கரெனத் தீத்தவர்க ளோத்த
இருந்த விடங்கடா னேழும்—மருந்தனையாள்
பாடிவினை யாடும் பருவத் துருவத்துக்
கூடிவினை யாடுமலர்க் கொம்பனாள்—நீடு
வலியைக் கருதாமல் மாதவத்தோர் விட்ட
புலியைக் கலையாப் புனைந்தோன்—உலகனைத்தும்
ஆண்டவன் காகோத ராபரண னனந்தத்
தாண்டவன்சிந் தூர சரணத்தான்—நீண்டவனுக்
கெட்டாத நீளத்தா னெள்ளெண்ணெய் போலுடலி
னுட்டா னுயிரா யுறைகின்றோன்—புட்டாவு
விண்டடவு கோடரத்து வெண்ணாவல் வாய்ச்சிலந்தி
கண்ட நிழலிலுறை கங்காளன்—அண்டர்
அடிபரவு மாதிப் பெருஞ்செல்வ னத்தன்
வடிவழகுக் காருமொவ்வா வள்ளல்—சுடருருவைச்
செம்பொற் றிருத்தேரிற் றோன்றுதலுஞ் சேயிழையு
மம்பொற் கழங்காட லாங்கொழிந்து—தம்பிரான்
சேருந் திருவீதி சென்றா டிரண்மாதர்
யாரு மிறைஞ்ச விறைஞ்சினாள்—தாருந்
திரண்ட சதுர்ப்புயமுஞ் செம்முகங் கண்டா
ளிரண்டு விழிக்கடங்கா தென்றாள்—மருண்டுதொழு
தாதரித்துத் தாயரைப்பார்த் தன்னைமீ ரென்னையிவர்
மாதரித்த திண்டேரின் வைம்மினென—நாதனார்
தாமேறுந் தேரிற் சதுமுகவற் கல்லாது
யாமேறப் பேதா யெளிதன்றே—யாமெல்லாந்
தீண்டற் கரியதுகாண் டெய்வத் திரட்சிகாண்
காண்டற்கு வாய்த்ததுசங் கற்பகா—ணாண்டவர்கைத்
தீயுளது காண்சடையிற் செங்க ணரவுளகாண்
பாயு மெருதுளகாண் பைந்தொடியே—நீயிடர்க
ளேகத் தொழாயென்றா ரென்சொன்னீர் தேரிலிவர்
பாகத் திருப்பாளைப் பாருமென—மோகங்
குடிபுகுந்த தென்றெண்ணிக் கோதையர்கொண் டாடி
வடிவுடைய மங்கைக்கு மாறாய்—அடியிட்டாள்
ஆகா வெனநகைக்கு மவ்வளவி லாடகத்தேர்
ஏகா வயல்வீதி யெய்திற்றால்—மாகாம
னிப்பா வையைபெய்ய வெண்ணுவ னெண்ணாகி
ஒப்பா ரிலாதா னுடன்சென்றான்—தப்பியே
நிற்கின்ற மானை நிரைவளைவார் நில்லாம
லிற்கொணடு புக்கா ரெதிரொழுத்தி—பொற்குன்

மங்கை.

றனசம்பு நாத னயன்மேவும் பொய்கை
*வனசம் பொருமங்கை மங்கை—தனதிடப்
பங்குமைக் கீந்தோன் பதியைத் தனதாக்குங்
†குங்குமக் கொங்கையாள் கொங்கையாள்—பைங்கயிலை
ஆதியான் காவேரி யாற்றி லறல்போலும்
‡ஓதியாள் காமகலை யோதியாள்—பாதியாள்
பெண்ணாணா னாதிப்பெருஞ்செல்வ §னானைக்காக்
கண்ணினாள் வேல்போலுங் கண்ணினாள்-நண்ணியசீர்த்

*விடங்கர் - சுயம்பு மூர்த்தி. (டங்கம் - உளி; விடங்கம் உளியாற் செதுக்கப்படாத வுருவம்) விடங்கக்ஷேத்திரமேழாவன:—திருவாரூர், திருநாகைக்காரோணம், திருமறைக்காடு, திருநள்ளாறு, திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருவாய்மூர் என்பன.

* தாமரைநிகரும் அழகிய கைகளையுடைய மங்கை.

† குங்குமமணத்தையாளுகின்ற கொங்கையாள்.

‡ கூந்தலாள்; காமநூலை யோதினவள்.

§ ஆனைக்காவினிடத்துள்ளவள்; ஆனைக்காவின்கண் உள்ள இனாள் (இன்னாள்=இவள்) வேல் போலுங் கண்ணினாள் எனினும் பொருந்தும்.

* தந்தியா ராமத்தான் றாமச் † சடாடவியி
லுந்தியா ளச்சுழிபோ லுந்தியாள்—எந்தை
இணங்கிய வெற்பின்கீ ழேகியோர் காலின்
வணங்கியன்ன ரோம வலியாள்—அணங்கனைய
தன்பருவ வல்லியருந் தானுமணிச் சாளரத்துப்
பொன்புனையு மாடரங்கிற் புக்கிருந்து—மென்பந்து
மின்னிழை தாங்குவன வித்தார மெத்துவன
மன்னிய முத்து மணியுமாய்த்—தன்னிரு
கொங்கை யுடன்மாறு கொண்ட பிழைக்கவற்றை
அங்கையால் வாங்கி யறைந்தெறிந்து—சங்கரனைச்
சொல்லா ரெழுபிறப்புஞ் சுற்றிவரு மாறுபோ
லெல்லா வவயத்து மெய்துவித்து—நில்லா
தெழுவித்தும் ‡ வெள்ளி லினக்கனிகா லால்வீழ்
பொழுதொக்க நிற்குமயில் போன்றும்—செழுமை
திருந்திய கொம்பிற் செறிகனிக்குப் புட்கள்
பொருந்தி யெழுந்தணைவ போன்றும்—விரும்பும்
மருமுளரிக் காட்டிணங்கு மாபோன்று மாரன்
பொருள்புரிந்து சூழ்ந்ததண்டு போன்று—மொருதன்
மிருகனவிற் கண்டோர் விழிக்குலமு நெஞ்சும்
புகுவன போவன போன்று—மகிழ்தர
நின்றாடி னாளை நிரைவளையார் தாம் $ பூரை
யென்றாகம் புல்லி யிலங்கிழாய்—நின்றொழிலை
யாமோகொண் டாடுவோ மானைக்கா வீசனார்
தாமே யறியத் தகுமென்ன—ஆமே
அவரறிவா ராகி லவரே யெனக்கா
னவர்வதுவைக் கென்று நவின்றாள்—சிவனுருவங்
காண்டற்கு வேண்டிக் கவின்றிருத்திக் காரிகையா
ரீண்டிப் புடைசூழ வின்னின்று—நீண்ட
கனகநிலை ரத்நக் கதவைக் கடைநீத்
தினிது தெருமருவு மெல்லை—புனிதன்
திருந்துசெழு நீர்த்திரளாந் தெய்வீக னெங்கள்
பெருந்திருவெண் ணாவற் பெருமான்—அருங்கொல்லி
நேரி மலையுடையா || னீலநெடுங் கோலவுடற்
சோரி முடைநாறுஞ் சூலத்தான்—பேரிமைய
மாதக லாதுறையும் வாமபா கத்தினான்
சீதக லாசந்த்ர சேகரத்தான்—போதன்
* சுரபேத வேதத் துரசத்தேர் தூண்டி
வரவே பவனி வரலும்—புரிகுழலாள்
சென்றாட வெய்தாச் செழுநீர்த் திரள்வந்தா
ரென்றாடிப் பாடி யிறைஞ்சினாள்—கொன்றை
யலங்க லழகா வடியேற் கிரங்கி
யிலங்கு புயமளித்தா லென்னும்—கலங்கினேன்
என்னையிடப் பாகத் திருத்தினால் யானவள்போ
லுன்னை யிரந்துழல வொட்டேனே—கன்னியைப்போல்
மேதக்க முப்பத் திரண்டறத்தை வீசியுனக்
கோதக் கடனஞ்சை யூட்டேனே—கீதவிதஞ்
சீராகப் பாடித் திருக்கூத்தி லுந்துணையாய்ப்
பேராது நிற்கப் பெறுவேனே—பாராயென்
றோது மளவி லுமையாள் முகநோக்கி
யாதி முறுவ லரும்பினான்—மாதை
எவருநகை செய்தா ரிரதிபதி யெய்தான்
அவிர்மணித்தேர் வீதிசென்ற தப்பா—லிவளொருத்தி

மடந்தை.

அந்நா ளுததிதரு மாரமுதுக் காரமுதம்
பொன்னா பரணத்தின் பூணாரம்—அன்னாள்
விழிவேலைத் தந்தானை வெல்வேளை மெய்யே
வழிவேளை யாளு மடந்தை—எழின்மேனிக்
கன்றணிந்த நன்கலங்க ளந்திதொறு மாதுலருக்
கென்றுங் கொடுக்கு மியல்பாளைச்—சென்றொருநாட்
கீத விறலி யொருத்தி கிளர்சீர்த்தி
யோத வமைந்தெதிர்நின் றோதிமமே—மாதர்க்
கரசே மணியே யமுதே யநங்கன்
† சிரசே கரமே திருவே—கருணைக்கு
நீயே யுமையென்றா ணேரிழையு நானுமையேற்
றாயோனைச் சேரேன்கொல் சொல்லென்றாள்-ஆயவருட்
கங்கைநீ யென்றா ளவளாகிற் கண்ணுதன்மேற்
றங்குவே னேயென்று சாற்றினாள்—கொங்கை
பொருப்போவென் றாளப் பொருப்பாகி லீமத்
திருப்போ னிருக்குமே யென்றாள்—திருப்புருவம்
பொற்றநுவோ வென்றா ளதாகிற் புராரிகரம்
பற்றிவளை யாதோ பகரென்றாள்—நெற்றி
பிறையோவென் றோதினாள் பெய்வளையு மப்போ
திறையோன் முடிக்குமே யென்றாள்—நறைமலர்க்கண்
மானோ விடமோ வெனவுரைத்தாண் மன்றாடி
யானோன் றரிக்குமே யாங்கென்றாள்—தானேதும்
ஆராமர் றன்னை யறிந்துசிவ னாகத்துக்
கோரா தவளோநீ யென்றேத்தப்—பேராசை

* தந்தியாராமம் - ஆனைக்கா ; ஆராமம் - வனம்.

† சடைக்காட்டிலுள்ள உந்தி (=நதி=கங்கை) ஆள் அச் சுழிபோலுந்தியாள் என்க.

‡ விளாங்கனியினம் காற்றாலுதிர்கின்ற பொழுது.

$ பூரை - போதும் ; திசைச்சொல்.

|| 'நீலநெடுங் காலனுடல்' என்னும் பாடம் பொருந்தாது. இங்கே குறித்தது திருமாலுடலை. இவ்வுண்மையை "கறை கொண்ட சூலத்தலையினுங் கையிற்கபாலத்தினும்—நறைகொண்டபங்கயப் பொற்றா ளிணையினு நாங்கள் கண்டோம்—மறை கொண்ட தென்கருவைப் பெருமானுக்கு மாயவனார்—நிறை கொண்டபேருடலும் பசுஞ்சொரியு நீள்கண்ணுமே." என்பதனாலறிக.

* சுரபேதம் - உதாத்தம் - அநுதாத்தம் - சுவரிதம்.

† சிர சேகரம் - தலையிலணியுமுடி.

வல்லி யுகந்து மணிப்பூ டணமெறிந்து
புல்லி விடவவளும் போந்தோறுஞ்—சொல்லுதலும்

தன்காத ருனே தனக்குத் துணையாக
மின்காம னப்பிறைல் வெம்பினுள்—நன்காவிப்

பாய லதனைப் பணியென்ருள் பாவைநோய்
தாய ரறிந்தணுகித் தையலே—நீயஞ்ச

வேணுமோ வுன்னை விரும்பியே வெண்ணுவற்
ருணுமோ கங்கொண்டு தானுளைச்—கான

எழுந்தருள்வர் நின்வாச லென்று மதவேளு
முழுந்தன் சமீரணனு வோனுஞ்—செழுஞ்சடையிற்

ருங்கிய சந்திரனுந் தாமூர் மழவிடையு
மீங்குவரக் காட்டினு ரென்ருற்ற—வாங்கவளுங்

கங்குற் கடனீந்திக் காலை யவன்வருமென்
றங்கத்தைப் பூணு லலங்கரித்துத்—தொங்க

லளக முடித்திடையி லாடை யிறுக்கி
வளைக டிருத்திவிழி மையிட்—டொளிர்திலக

நெற்றிக் கெழுதி நெறிமேல் விழிவைத்து
மற்றெருப்பி லான்மேல் மனம்வைத்து—முற்றத்

தினத்தாயர் சூழ வெதிர்கொண்டு நின்ருள்
அனத்தினு னூருந்தே ரானும்—தனத்தினனு

மாலு மகவானும் வந்திப்பத் துந்துமியெப்
பாலு மதிரப் பவனிவர—* வாலித்தாள்

அன்னையர் சொன்ன தறுதி யெனவியந்தாள்
கைந்நிறைபொன் னுலத்தி காட்டினுள்—சன்னிதிநின்

றெண்ணூர் புரமெரித்த வென்னுனைக் காவாரே
வெண்ணுவ னீங்கா விமலரே—தண்ணறுந்தார்ச்

சென்னியுடன் முற்றுஞ் செழுநீர்த் திரளாரே
பொன்னி வருமாரம் பூண்டாரே—யென்னிதயத்

தும்மை நினைந்தளவே † யுண்டிகடு வாயினேன்
அம்மழுப்போன் மெய்பாதி யாயினேன்—வெம்மதன

வேளும் பகையாகி விட்டேன் விட்டேனுடை
நாளுந்துஞ் சாத நலம்பெற்றே—னுளநீ

ரென்னைநினைந் தெய்தினு லேதோ வெனக்கரிதென்
றன்ன முளப்பா டறிவிப்பப்—பின்னிரக்கஞ்

செய்திலன் வேள்பூச நீர்த்திலன் செங்கணருள்
பெய்தில னுதிப் பெருஞ்செல்வன்—கொய்த

தொடைவழங்கி னுனேபொற் ருேளளித்தா னேமின்
கொடைவிரும்பித் தூசுவளை கொண்டான்—கடைவழி

திண்டேருந் தானுந் தெருவகன்ருன் சீராக [போய்த்
வண்டே னிதழியாள் மற்றெருத்தி—யண்டர்

அரிவை.

விபரஞ் செறிமடவார் வெற்றிரும்பாத் தோன்று
மபரஞ்சி யன்னு ளரிவை—* தபனசசி

பொற்றரளத் தோடாகிப் பொங்குபூ ணூரத்தி
னுற்ற வொளியா யுடன்மேவ—நற்றுளவோன்

ஓதியில் வண்டா யுறையவொளி ரோதிமமா
யாதி யயனு ரடிதொடரச்—சோதி

மயிலாய் வலாரி மகிழ்நடங் காட்டப்
பயில்வாயுச் சாமரையிற் பாயத்—துயிலா

அளகாபு ரேச னடிச்சிலம்பாய் நிற்க
இளகாத மாறந் திடுவாள்—கிளர்காவிற்

பத்திமர மத்தனையோ பட்டமர முங்கிரியுஞ்
சித்திரமு மாவிபெறுஞ் செஞ்சொலாள்—† அத்திகிரி

வெற்பாந் தனியுலையில் மேகத் துருத்திகளிற்
கற்பா மனிலன் கனலூதப்—பொற்பான

எண்டிக்கு மூடு யிருட்கரியி லீசனூர்
கண்டக் கடுவிரும்பு காய்ந்ததனை—யண்டம்

பரிக்கு மராக்குறட்டிற் பற்றிவட வற்பென்
றிருக்கு மடைகல்லி விட்டு—மருத்துவான்

ஏனையிடிக் கூடமெடுத் தெற்ற யமக்கொல்லன் [ன்
தானமைத்த வேல்போற் றடங்கண்ணுள்-வானவர்கோ

மேவாரி லந்த விருத்தா சுரனுடல் போற்
பூவான முட்டப் புடைத்தோங்கக்—கோவாத

(தொடரும்.)

---

* ஆலித்தல் - களித்தல்

† உண்டிகடுவாயினேன்—உணவுவிடமாதல்; உணவுவிடம் போலாதல். மெய்பாதி யாயினேன், வேளும்பகையாகிவிட்டேன், ஆடைவிட்டேன், நாளுந்துஞ்சாதநலம் பெற்றேன்—இவைவெளி. இவற்றுள் மழுப்போல்மெய் - என்றது - தனக்குவிரகத்தீயாற் கொதிக்கின்றமெய் - சிவபிரானுக்குத் தீவண்ணமாகியமெய். நாளுந்துஞ்சாதநலம் - சிவபெருமானுக்கு-லயமில்லாமை.

* தபனசசி - சூரிய சந்திரர், சசிதரளத் (முத்துத்) தோடாகவும், தபனன் பூணூரவொளியாகவுங் கொள்க. எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள்.

† இதுமுதல் 'தடங்கண்ணுள்.' வரையும் ஒரு தொடர் - இதன் ருற்பரியம்:—சக்ரவாளகிரியாகிய உலைக்களத்தில் இருளாகிய கரியையிட்டு, மேகமாகிய துருத்திகொண்டு வாயுதேவன் நெருப்பூத, சிவபிரானுடைய திருக்கண்டத்திலுள்ள ஆலாலவிஷமாகிய இரும்பைக்காய்ச்சி, ஆதிசேடனுகிய குறட்டாற்பிடித்தெடுத்து, மேருமலையாகிய பட்டடையில்வைத்து, இந்திரன் இடியாகிய சம்மட்டிகொண்டு அடிக்க, யமனுகிய கொல்லன் செய்த வேல்போலுங் கண்ணுளென்பது. இதிலுள்ள பொருள்நயஞ் சொல்நயம் மிகவருமை. மருத்துளவோன் (விஷ்ணு) என்னும் பாடம் 'இடிக்கூட மெடுத்தெற்ற' என்பதோடு பொருந்தாமை காண்க, 'இருட்கரி' யென்பதை முன்பின் னேக்காது இருட்கிரி யென்று பாடங்கொண்டதுமன்றி 'இருட்கிரி யென்பது நீலகிரிமலையினை' யென்று குறிப்புரையுமெழுதி வெளியிட்டாருடைய கருத்தெமக்குப் புலப்படவில்லை.

குறிப்புகள்.

நமது பத்திரிகையில் வெளியாகும் பார்ட்டோலி சுவாமியாருடைய 'பூர்வீக சமயநிலை'யிலடங்கிய சிலவிஷயங்களை ஆட்சேபித்து 'ஒரு சைவர்' எழுதுகிறார். அவர் ஆட்சேபிக்கும் சங்கதிகள் ஆதியில் விக்ரக ஆராதனை இல்லை யென்பதும், விக்ரக ஆராதனை அநாசாரமென்பதும், ஆதிவேதத்தில், சிவன் விஷ்ணு புராணங்களில் கொண்டாடப்படும் வீரர்கள் நாமங்கள் இல்லையென்பதுமே. இவ்விஷயங்களைக்குறித்து, நம் சைவர் தலைப்படுமுன்னரே, நாமே பாதிரியாரிடம் ஆக்ஷேபித்திருக்கின்றோம். அவரும் விடைதந்திருக்கிறார்கள். பிரபல ஆக்ஷேபங்களுக்கு இன்னும் விடைதரத்தயாராயிருக்கிறார்கள். நம்முடையவர்களினும், விக்ரக ஆராதனை நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ. பேராசிரியர் பாவனையே அஸத்தாகுங்கால், மற்றையர் ஸ்தூல ஆராதனை என்னவாய் மதிக்கவும் வேண்டும். அப்பெரியோர்களே, பாவனைசெய்து வழிபட்டுவந்தார்களெனின், அதன் மாட்சிமையும் எத்தன்மைத்து. இதுவே நம்முடைய அபிப்பிராயம், இதனை வேண்டியமட்டும் அங்கிலேய பத்திரிகையிலும் காட்டியிருக்கின்றோம். ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயகர் அவர்களும், 'திருக்கோயில் வழிபாடு' என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஏராளமாய்க்காட்டியிருக்கின்றார்கள். நம்மபிப்பிராயத்தை யறிந்தே பாதிரியாரவர்களும், நமக்கும் தமக்கும் அவ்விஷயத்தில் அவ்வளவாக வித்யாசமில்லையென்றும் விடையளித்திருக்கின்றார்கள். மேல் நமது வேதாகம புராண இதிகாசாதிகளில், யாவரும் எதையும் கைக்கொள்வதுமில்லை. அநேக ஆகம புராணங்களை பாஷ்யமென்றுந்தள்ளுகிறார்கள். கொள்ளுவதில், பின்னையது முன்னையதென ஒன்றுண்டோ இல்லை. உண்மையோடும், இதில் மாறான அபிப்பிராயங்கள் கொள்வதில் என்ன விரோதம். அப்படிக்கொள்வதில், சில ஆசாரங்கள் முன்னைய நூல்களிற் கிடக்கக்காணவில்லை யென்பதில் என்ன விரோதம். நவீனமானதினாலே ஒரு ஆசாரம் கெட்டுப்போய் விடுமோ? இதன் உண்மைகளை 'பழமையும் புதுமையும்' என்னும் தலைப்பின்கீழ் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றோமல்லவா? மேல், ஐரோப்பியர்கள், ஆதிவேதமென்றால், இருக்குவேத மென்றே நம்புகின்றார்கள். அதற் கவர்கள் பிரபல நியாயங்களைக் காட்டுகின்றார்கள். இதனை இதுவரையும் யாவரும் மறுத்திலர். ஐரோப்பியர்களுக்கென்ன தெரியும், அவர்கள் எந்தமூலையைக் கண்டார்களென்று வீணே சொல்வது வீணே அப்படியிருக்கவும், அதில், விக்ரக ஆராதனை படிக்கப்படுகின்றனவோ இல்லவோ எனக் கேட்பது உசிதமோ. அநுசிதமோ? சில தேவநாமங்கள் அதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனவோ கேட்கலாமோ கூடாதோ. சில நாமங்கள் படிக்கப்படினும், அதன் சொரூபம் மற்றைய நூல்களில் விவரித்து உணர்த்தியபடி, இருக்கில் விளங்குகின்றதோ? உதாரணமாக விஷ்ணு என்னும் நாமம், ஒவ்வொரு மந்திரத்திலும், சூரியன் என்னும் தேவதையின்பிரதிபாதமாகவேதானிருக்கின்றது என ஐரோப்பிய நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம். நாமும் அதனை இங்கிலீஷில் படித்து அறிந்தமட்டில், இங்கிலீஷில் இருப்பதனால் தான் அதனைப் படிக்க சாத்தியபட்டது. அல்லாவிடில், இருக்கு இருக்கென்றுவெறுவாயை தான் மெல்ல வேண்டும். அல்லவென நம்மவர் ஞாயங்காட்டில் நாமடங்கி நிற்பதிற் றடைகிடையாது. அதேவிதமாக 'சிவ' என்னும் பதம், ருத்ரனைக் குறிக்கும் அடையீரா இருக்கில் ஆங்காங்கு உபயோகப்படுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். 'சிவன்' என்னும் அர்த்தப்படி, ஆண்பாலிலாவது, 'சிவம்' என்னும் அர்த்தம் படும்படி, அஃறிணையிலாவது உபயோகமில்லையென்கிறார்கள். இது உண்மையோ இல்லையோ. இதனால், பதிப்பொருளுக்கு ஏதாவது குறையுண்டாவதெவ்விதம். சில சில காலத்தில், சிற்சில பதம் அதிகமாய் வழக்கத்தில் வரலாம். இற்றை நாளிலும், பரதக்கண்டத்தின் பலபாகங்களிலேயே, இவ்வித வழக்கம் காணக்கிடந்ததெனின், அநாதிதொட்டும் வரும் ஆசாரங்களுக்கு நாம் வரையறுக்க முடியுமோ. இன்னைய கேள்விகள் இன்னும் பலவுளவாமாகலில், அதனை நம் சைவர் எய்த்துணருவாரென, வரையாது விடுத்தாம். மேல், "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு," என்ற சொல், மாண்புடைத்தாயின், யாம் ஏன் பிறர்சொல் வாங்குவதினும் பின்னிடவேணும். மேல், விவகாரத்தில், தன் சாட்சியைக் காட்டிலும், எதிர் சாட்சியின் வாக்கினின்றும் பிறக்கும் அநுகூலமொழி மிகவும் முக்யமன்றோ, மேலும் எதிரிகள் (நாம் அவர்களை எதிரிகளாகப் பாவிக்கவேயில்லை. உண்மையை உண்மையாக விசாரிக்கப்புகுங்கால், உட்பற்று அகப்பற்று, குரோதம் முதலிய துர்க்குற்றங்களை நீக்கியே பார்க்கவேண்டுமாதலின் அஸங்கம், அவைக்களத்தில் புகுவோரை, நம் சகோதரரினும் இனியாராக மதிக்கவேண்டுமேயொழிய, எதிரிகளாக மதிப்பது அஸங்கம்) நம்மேல் எவ்வளவுதான் குற்றம் குறைகூறக்கூடுமென்று அறிவதில் நமக்கு நன்மையுண்டு. குற்றமிலதேல், அவர் குறைகூறினும், அதனால், ஒரு கெடுதியும் உண்டாகாது. குற்றம் உண்மையாயின், அதனைச்சீர்ப்படுத்தித் திருத்துவதே குணம். மேல், பாதிரியார் அவர்களின் பிரசங்கத்தில் குணங்கள் ஏராளமாயுளதாகலின், அதனை ஈண்டெடுத்து வரையாது விடுத்தாம்.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by J. M. NAGARATHNAM PILLAI.